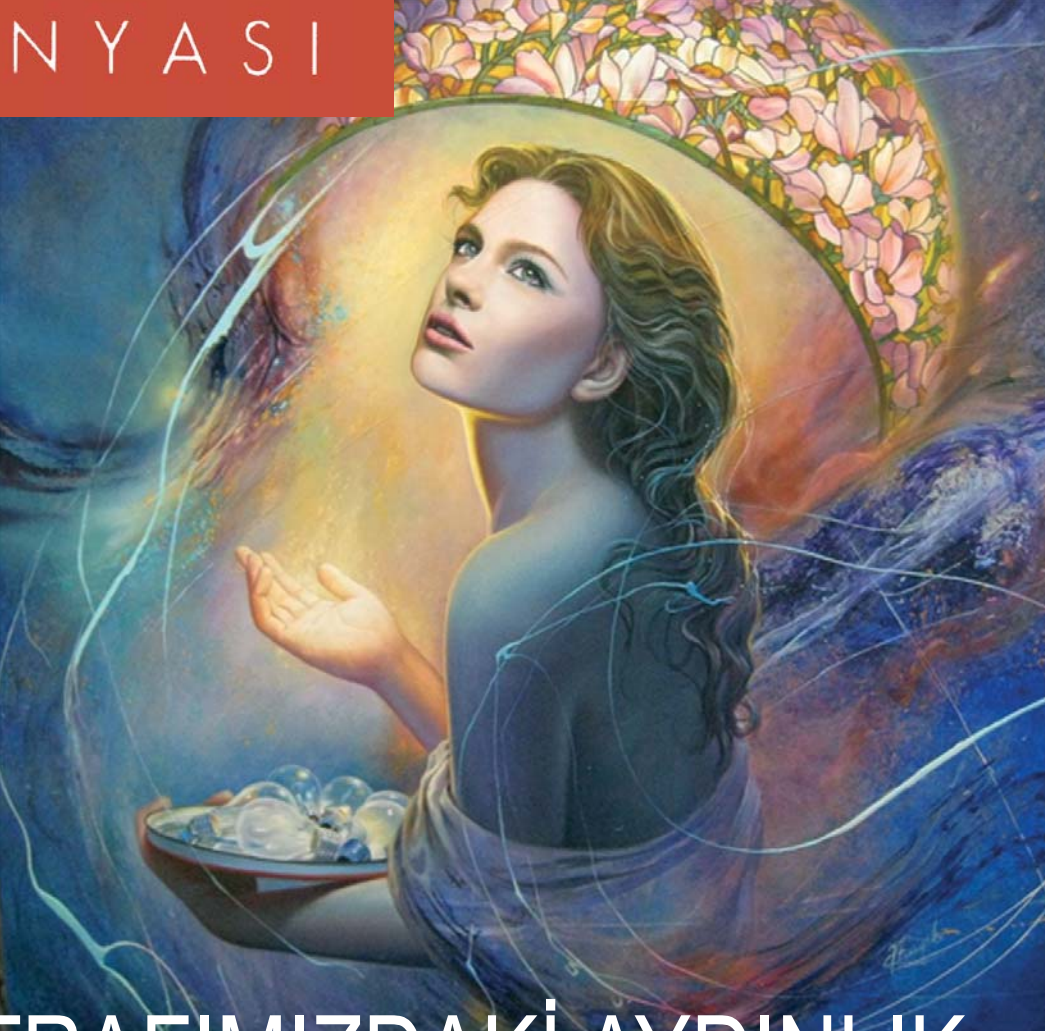

SEVGİ

DÜNYASI

HAZİRAN 2011 Sayı: 510 Fiyat: 5 TL

ETRAFIMIZDAKİ AYDINLIK

TANRI'NIN ÖYKÜSÜ (Bir Kitap)

FARKINDALIK YARATMAK

İÇİNDEKİLER

Etrafımızdaki Aydınlık	2
Dr. Refet Kayserilioğlu	
Tanrı'nın Öyküsü	6
(Bir Kitabın Düşündürdükleri)	
Ahmet Kayserilioğlu	
Değerini Bilmek	14
(Bilgelik Belgeleri)	
Güngör Özyiğit	
Biten Zaman ve Bitmeyen Mücadele	19
(Ölüme Adanmış Bir Yaşam - IV)	
Zuhal Voigt	
Epiktetos	26
Özetleyen: Nihal Gürsoy	
Ahlâk	33
Yalçın Kaya	
Farkındalık Yaratmayı Öğrenin	37
(Eski Günışığının Son Saatleri)	
Thom Hartman/Arın İnan	
"Bir Özet"	41
(Canlı Kryon Celsesi)	

Sevgili Dostlar

Ülkemizin, Türk insanını tanımayan, ileriye göremeyen, küçük çaplı bir takım insanlar tarafından nasıl kontrol edilmeye çalışıldığını izliyorsunuzdur. Türkleri tanımıyorlar, çünkü Türklerin çoğunun birbirini dikizlemeye, başkalarının kirli çamaşırlarını ağızlarına dolamaya meraklı olduğunu düşünüyorlar; ileriye göremiyorlar, çünkü birileri için adım adım hazırladıkları sonun bir gün gelip mutlaka kendilerini bulacağını tahmin edemiyorlar; küçük çaplılar çünkü istediklerini gerçekleştirebilmek, her şeyi elde etmek için yalana, dolana, başkalarını hiçbir şey yapamaz hale getirme hilesine başvuruyorlar. Ya bu bulanıklığı fırsat bilip bulanıklığı meydana getirenleri bir yana bırakarak teşhir edilenleri büsbütün ilan etmeye, onların düşkünlüğünden yararlanıp kendine menfaat çıkarmaya çalışanlara ne demeli... İşte böyle insanlarla seçime gidiyor ülkemiz. Pek çok şey şaibeli, pek çok şey güvenilmez ve kirli. Bizim gibi insanlar ise değişmez ana esasları göz önüne alarak, onların ışığında değerlendirmeli olan biteni. İşte bu noktada birçoğunuzun bildiği şu meseli hatırlamakta fayda görmekteyiz:

Adilliği ile tanınan, hakkı koruyan ulu bir idareci olan Hz. Ömer, tamamen halkını doğrudan tutmak amacı ile onların arasında gezer, kötülükleri bulur, onları cezalandırır ve kötülüklerini herkese ilan eder. Bir gün yine böyle dolaşırken üç beş kişinin bir kenarda kötü işler yapmakta olduğunu fark etmiş. Onları bulmuş, bir süre dışarıdan gözetlemiş, sonra duvardan atlayarak yanlarına girmiş ve onları suç üstü yakalamış. Niyeti temizmiş temiz olmasına ama, o bile bunda hakka tecavüz olduğunu bilememiş: 1. Dışarıdan gözetlemekle onların gizliliklerine, 2. Duvarı atlayıp yanlarına gitmekle onların özelliklerine tecavüz ettiğini bilememiş. Üstelik bir de 3. olarak kötülüklerini ilan etmeyi düşünmüş ki, ona daha önceden “kabahatleri örtücü olunuz” dendiğini unutmuş. Bu gafletten kim uyandırmış onu biliyor musunuz? Oradaki o üç beş kötünden biri... Hz. Ömer ulu bir idareci ya... Ululuk Yaratan’ın “Yapma!” dediklerinden vazgeçmekte, ululuğun yalnız O’nda olduğunu bilerek küçülebilmekte ya... İşte böyle bir insan olduğu için Hz. Ömer, öyle bir insanın ağzından çıkan sözlerde bile doğruyu yakalamış ve o zaman anlamış ki, hak her şeyin üstünedir. Onları bir daha böyle şeyler yapmamalarını tembihleyerek affetmiş.

Biz de buradan temenni edelim ki, kimse yanılmadığını, yanılmayacağını zannederek büyük konuşmasın, büyüklük taslamasın. Her fırsatta ağızları dolu dolu Yaratan’ı anmaya çalışanlar bilmeliler ki, “O’nu anmak kardeşini anmaktır; O’nu anmak tüm doğruluk ve iyiliklerle yanmaktır.”

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

Ruh öyle bir cevherdir ki, esasında, özünde bilgi vardır. O özündeki bilgi, ilâhî bir sevgi ile yoğrulmuştur. Onu Vareden, ona bilgisinden katmış, sevgisiyle yoğurmuştur. O, yoluna serilmiş, yine Vareden'inin düzenlediği ve varetği, gittikçe büyüyen, genişleyen bilgilerden aldıkça gelişir, nurlanır, aydınlanır. O etrafına bilgi dağıttıkça, etrafındaki canlı ve cansız varlıkları sevdikçe onlardan sevgiler ve bilgiler toplar. Etrafına iyilikler, hizmetler yaptıkça ona da hem etrafından, hem yukarıdan iyilikler ve hizmetler yapılır. Bu şekilde yürüyen bir kimsenin etrafı her zaman aydınlıktır, ruhu her zaman aydınlıkla dolar. O her zaman huzur içindedir ve mutludur.

Dr. Refet Kayserilioğlu

Etrafımızdaki Aydınlık

Özden - Bunaltılar içinde soluyan, "of"ları ve "ah"ları hiç bitmeyen bir insan tanıyorum. Görünürde hiç bir derdi, hiç bir maddi sıkıntısı yok. Bedenî bir hastalığı da mevcut değil. Ama o bunaltı içinde, o karanlık dehlizlerde aydınlık arayan adamın ışık susuzluğu içinde. Her zaman kederli, her zaman korkulu, her zaman huzursuz bir halde dolaşıyor. Ona acımamak elde değil ama, kendi derdinin dermanı da ancak kendi elinde.

Erdem - Peki nedir öyleyse bu adamın sıkıntısı. Bedenî bir hastalığı yoksa, maddi bir sıkıntısı ve ruhî bir derdi yoksa nedir onun sıkıntısının sebebi?

Özden - İlk anda doğrusu ben de şaşırmışım onun bu "of" ve "ah"larına. Fakat biraz incelediğimde bütün sıkıntısının karanlıkta kalmaktan geldiğini anladım.

Erdem - Dostum bugün pek şairane konuşuyorsun. Ne demek

karanlıkta kalmak?! Bu adamın gözü mü kör, kulağı mı sağır?.. Gündüz dışarı çıkıp gezemiyor mu? Gece ışıktaki oturmasına müsaade ediliyor mu? Anlamadım ben bu karanlığı.

Özden - Hayır ne gözü kör, ne kulağı sağır, ne de gündüz dışarıda dolaşmasına, gece de ışıktaki oturmasına engel olan bir durum var. Dolaşıyor, en aydınlık yerlerde de oturuyor. Ama yine de karanlıktan bunalıyor.

Erdem - Bu tarifiniz bilmeceleri hatırlattı bana ...Şunu açık açık söyleseydiniz dostum. Neymiş bu adamın derdi.

Özden - Ben açık açık söylüyorum ama, sen işi hafife olmak istiyorsun. Onun için söylediğime dikkat etmiyorsun. Karanlık sadece göze mi aittir?! Göz, ışığı görünce o insanın ruhu da aydınlıkta olur mu? Bir de ruha ait bir aydınlık yok mu? Ruhu aydınlık içinde olanlar huzur

ve sükûn içinde, ruhu karanlıklarda kalanlar da sıkıntı ve bunaltı içinde olmaz mı?

Erdem - Afedersin ama bunlar bana yine sizin tam kastettiğiniz mânâyı vermedi. Ne demek ruhu aydınlık içinde olmak veya karanlık içinde olmak? Bunu bana açık açık anlatır mısınız?..

Özden - Ruhun ışığı, ruhun aydınlığı bilgiden, sevgiden ve iyilikten yapılmıştır. Etrafına bilgiyi, sevgiyi çağırarak, dört bir yanına iyilikler saçarak, yavaş yavaş etrafının ve sonra da ruhunun aydınlıklarla dolu olduğunu görür.

Erdem - Siz burada bilgiyi ve sevgiyi birer şahsiyet, iyilikleri de etrafınıza dikilen fenerler veya ampuller gibi görüyorsunuz. Bu görüş yine biraz şairane olmuyor mu?

Özden - Bir görüşün veya söyleyişin şairane olması bir suç mu? Şairane olunca gerçek-

likten çıkar mı? Şairane söyleyişler, duyuşlar ve görüşler hep hakikate uymayan hayalleri mi yansıtır? Hayır, hayır bu çok yanlış bir düşüncedir.

Gerçek şiir, düz kelimelerle ifade edilemeyen gerçekleri, benzetmelerle, kıyaslarla, tasvir ve tariflerle anlatmaya, duyurmaya, hiç değilse koklatmaya çalışan bir söyleyiştir. Bu söyleyişin içine biraz musiki, biraz ahenk katınca ifade kudreti daha da artar. Size şunu söyleyeyim ki, kimsenin göremediği veya görüp de ifade edemediği gerçekleri ve güzellikleri yakalayıp dile getiremeyen şair, gerçek şair değildir. Belki manzume-cidir, ama şair değildir. Şair odur ki görünmeyen, ifade edilemeyen güzelliklerle ve gerçeklerle ruhen temas edip onlarla ruhunda bir ahenk kurar. Ruhundaki bu ahengin aracılığı ile de bize o gerçeklerden ve güzelliklerden kokular, renkler ve sesler iletir. Onun için gerçek şairlerin sözle-

rinde ideal gerçekler ve ideal güzellikler vardır. Gelelim benim sözlerimdeki gerçekliğe...

Erdem - Ona girmeden önce şu şairler hakkında söylediğiniz sözlere pek iştirak edemediğimi ifade etmek isterim. Şairler herkesin göremediği gerçekleri nasıl dile getiriyorlar, herkesin göremediği güzellikleri nerede ifade ediyorlar?!.. Çoğu kadın ve aşktan başka, bir de içkiden başka bir lâf etmezler.

Özden - Bu sözler sizin gerçek düşünceleriniz olamaz. Beni söyletmek ve biraz da kızdırmak için lâf ediyorsunuz gibi geliyor bana. Gerçek bir şair şayet kadın için ve aşk için söylüyorsa onlarda herkesin göremediği güzellikleri, herkesin ifade edemediği bir tatlılıkta ve ahenkle ifade ediyor demektir. Sakın şairleri hor görme, onlara sevgi göster, söylediklerini dinle, anlamaya çalış, içine sindir. Çünkü onların söyleyişlerinde ilâhî seslenişin bir kıvılcımı vardır. Ancak o kıvılcımlardır ki, senin ruhundaki meşâleyi tutuştururlar.

Erdem - Evet ruhun aydınlığından, ışığından bahsediyorduk. Şairler üzerinde çok durduk.

Özden - Mecbur ettiniz. Ruhun aydınlığı bilgiden, sevgiden ve iyiliklerden yapılmıştır dedim. Ruh öyle bir cevherdir ki, esasında, özünde bilgi vardır. O özündeki bilgi, ilâhî bir sevgi ile yoğrulmuştur. Onu Vareden, ona bilgisinden katmış, sevgisiyle yoğurmuştur. O, yoluna serilmiş, yine Vareden'inin düzenlediği ve varetlediği, gittikçe büyüyen, genişleyen bilgilerden aldıkça gelişir, nurlanır, aydınlanır. O etrafına bilgi dağıttıkça, etrafındaki canlı ve cansız varlıkları sevdiğçe onlardan sevgiler ve bilgiler toplar. Etrafına iyilikler, hizmetler yaptıkça ona da hem etrafından, hem yukarıdan iyilikler ve hizmetler yapılır. Bu şekilde yürüyen bir kim-senin etrafı her zaman

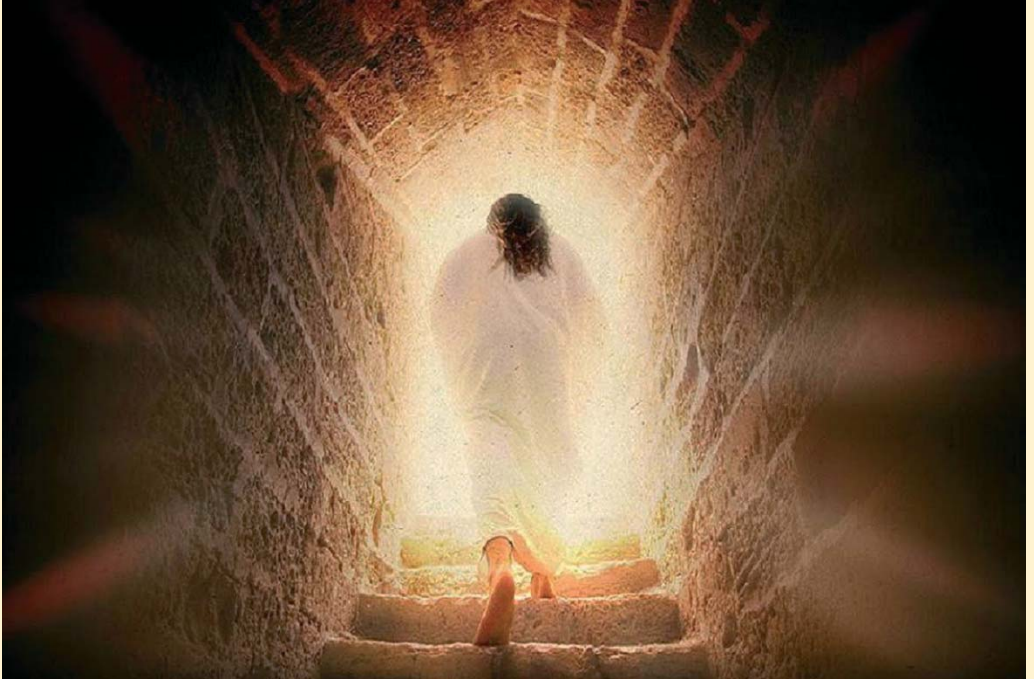
aydınlıktır, ruhu her zaman aydınlıkla dolar. O her zaman huzur içindedir ve mutludur.

Erdem - Peki bahsettiğiniz kişi hiç bilgi toplamıyor, kimseyi sevmiyor, kimseye bir iyilik ve hizmet yapmıyor mu?

Özden - Hiç bilgi toplamamak, kimseyi sevmemek diye bir şey olamaz. Elbette onun da sevdiği kimse veya kim-seler var. Fakat kâfi değil. Midesi büyük

adama iki dilim ekmek az gelir, açlığını asla gidermez. Midesi küçük adamı ise iki dilim ekmek pekâlâ doyurabilir. İnsanların bilgi ihtiyacı, ruhlarındaki bilgi ve sevgi susuzluğu mevkileri yükseldikçe artar, ihtiyaca yetecek kadar sevgi ve bilgi alınamayınca da susuzluk ve susuzluğun doğurduğu sıkıntılar önlenemez. İşte bahsettiğim kimse de kâfi derece bilgi ve sevgi almıyor, etrafına kâfi derecede bilgi ve sevgi dağıtmıyor, hizmet ve

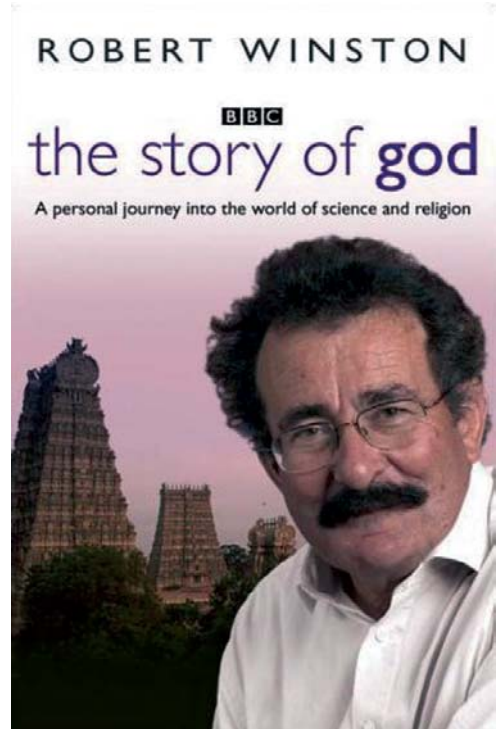
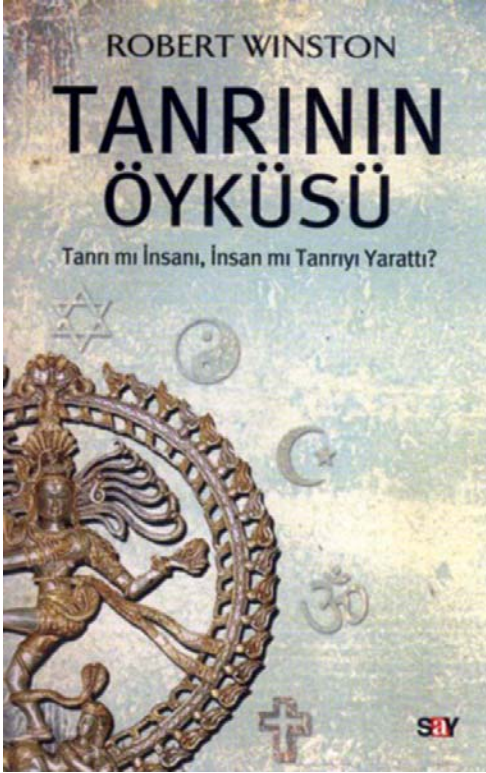
iyilik yapmıyor. Bundan dolayı da ihtiyacı olan sevgiyi, iyiliği ve bilgiyi bulamıyor. Sıkıntılar ve bunaltılar içinde kıvranıyor. Hâlbuki çaresi gayet basit ve kendi elinde. Ama yalnız kendi elinde. Başkasının dıştan vereceği bir çaresi ve merhemi yok bu yaranın. Ruhumuza aydınlık dolmadıkça, ruhumuzdaki aydınlık etrafımıza taşmadıkça ve biz etrafımızdan devamlı aydınlık toplamadıkça huzur ve mutluluktan uzağız.

Bir Kitabın Düşündürdükleri

Tanrı'nın Öyküsü

Ahmet Kayseriliolu, Psikolog

ÇOK YÖNLÜ BİR YAZAR

Biliyorsunuz son iki yıl boyunca Tanrı inancı ile ilgili yazılar kaleme almaktayım. Gelecek sayıdan başlayarak bunların bir özetini sizlerle paylaşacağım. Sonra da Richard Dawkins'in Tanrı'nın varlığını inkâr eden ve dünya çapında popüler olduğundan, çağımızda (ateizmin ilmihali) diyebileceğimiz "Tanrı Yanılgısı" kitabı üzerinde uzunca duracağım. Bu sayımızda ise yine Tanrı konusuyla ilgili, ancak O'nun varlığı ve yokluğuyla değil, tarih boyunca ve günümüzde insanların bu inancı nasıl yaşayıp, nasıl değerlendirdikleriyle ilgili geçen yıl dilimize çevrilmiş "Tanrının Öyküsü" kitabını okurken bana neler düşündürdüklerini anlatmak istiyorum.

2005 yılında İngiltere'de yayımlanmış bu kitabın yazarı Robert Winston asla sıradan biri değil. Aslında kitap onun BBC televizyonunda yayınlanmış dizi konuşmalarından derlenmiş. Bunun gibi pek çok konuda bilimsel TV dizilerinde konuşmacı olduğundan halkın çok yakından tanıdığı biri kendisi. Bir tıp profesörü olarak İngiltere'nin en ünlü bilginlerinden biri olmasına rağmen, kürsüsünde sıkışıp kalmamış, bildiklerini kitaplarıyla, konuşmalarıyla paylaşmanın zevkini yıllar boyu doya doya yaşamış. Sadece bu kadar da değil. İşçi Partisinin bir üyesi olarak Lordlar Kamarasında siyasetin göbeğinde hizmetleri de var kendisinin. 500 yıl önce İspanya'dan göç etmek zorunda kalan köklü bir musevi ailenin 1940 doğumlu mensubu. Üreme fizyolojisi, genetik araştırmaları ve tüp bebek konusunda uzmanlaşmış bir profesör. Bunların yanı sıra aile geleneğine uyarak klasik

İbranice ve Aramice'yi de iyice öğrenmiş. Böylece Musevi ve Hristiyan kutsal kitaplarını aslından inceleme imkânına kavuşmuş. İslâmiyet'le ilgili yazılarından da Kuran-ı Kerimi, Hz. Muhammed'i ve İslâm tarihini yeterince incelediği anlaşılıyor.

Yazar kitabında Tanrının varlığını sorgulamadığını açıkça ifade ediyor. (S.19) İleriki sayfalarda da kendi inanç dünyasını şu satırlarla ortaya döküyor:

"Kişisel görüşlerim pek çok bilgin tarafından da tartışmalı olarak kabul edilecektir. Ben bir tanrıtanımağ değilim. Tanrı'nın doğasını anlamış gibi yapmıyorum; ahlâk kurallarımızın insan yapısı olup olmadığını, bir genetik programın parçası ya da Tanrı'nın armağanı olup olmadığını bilmiyorum. Ruh kavramını tam olarak anlamıyorum ve ölümden sonra bir yaşam olup olmadığı hakkında da hiçbir fikrim yok. Ama Tanrı'nın varolabileceğini kabul etmeye hazırım. Öte yandan da geleneklerine bağlı bir Yahudi'yim. En yakın bilgin, meslektaş ve dostlarım benim bu durumumu komik buluyor. Bazıları benim biraz kaçık biri olduğumu düşünüyor." (S.29)

SABETAY SEVİ FENOMENİ

Amacım kitabın tanıtımı ve tenkidi olmayıp, bende uyandırdığı düşünceler demiştim. Bu nedenle ilk olarak hiç sıra gözetmeden orta sayfalarda uzunca anlatılan Sabetay Sevi (1625-1676) fenomeni üzerinde durmak istiyorum. Çünkü şimdi bile ülkemizde gündem konusu. Sabetaistler diye onca kitap yayınlanıp durmuyor mu?

1665'de Osmanlı şehri Gazze'de kendisini Tanrı'nın elçisi, Museviler'in hasretle beklediği kurtarıcı Mesih ilan eden Sabetay Sevi, Suriye üzerinden İstanbul'a doğru yola çıktı. Yolu üzerindeki kentlerde Musevilerce histerik bir coşku ve büyük bir inançla karşılanıp desteklendi. "Niçin İstanbul?" diye sorabilirsiniz. Hiç şaşırmayın. Gücünün zirvesindeki Osmanlı İmparatorluğu padişahını tahtından indirip, kendisi oturacak imparatorluk tahtına. Ve bunu yol boyunca açıkça söyleyip duruyor. Coşkulu kalabalık da, akılları torbada histerik bir onayla onu başkente yolcu ediyorlar. Osmanlı vezirleri akıllı. Adamı öldürerek gadre uğramış efsanevi bir peygamber yapmak yerine, onu kendi dili ile kelimeyi şahadet getirtip Müslüman yapıyorlar. Ve inananları da, çoğunluğu Selanik'te olmak üzere onun peşinden din değiştirip Müslüman oluyorlar. Eskiden yuvaya geri dönmüş anlamına "Avdeti" diye anılan bu Sabetaistler; sonraları içtenliklerinden şüphe ve biraz da küçümseme anlamı taşıyan "Dönme" diye isimlendirildiler. Aradan 350 sene geçti. Hâlâ kuşkuyla bakılıyorlar. Hattâ üzerlerinde bol bol komplo teorileri bile üretiliyor. Hak yerini bulsun diye söylüyorum, aralarında beş vakit namazında yakın tanıdıklarım var. Üç semavi dinin özlerinden bir sentez yapıp çocuklarını özenle yetiştiriyorlar...

Meraklısı komplo teorileriyle uğraşıp dursun. Herkesin işi kendine. Beni, Sabetay Sevi ve benzerlerinde asıl ilgilendiren "peygamberim" diye ortaya çıkan değil de fazla düşünüp taşınmadan şıpınışı onu kabul edip benimseyenler. Yazar kitabının 307-313 sayfalarında uzunca anlattığı Sabetay Sevi'ye normal

gözüyle bakmıyor. Büyük olasılıkla bipolar (çift kutuplu) manik depresif ruh halinde olduğunu söylüyor. Yani zaman zaman aşırı coşku içinde anlamlı anlamsız durmaksızın konuşan, zaman zaman da depresif bir ruh haline girip kabuğuna çekilen anormal bir kişilik. Dedğim gibi beni ilgilendiren o ve benzerleri değil, kayıtsız şartsız peşine takılanlar. Böyleleri her zaman zuhur edebilir. Yakınlarda "İsa'yım" diye ortaya çıkıp garip kıyafetlere bürünen Hasan Mezarıcı olayını yaşamadık mı?

Peygamberlik, Tanrı Elçiliği gibi bir iddia ile ortaya atılan birinin kişiliğini ve akıl sağlamlığını elbette inceleyeceğiz. Ama sadece o kadar değil. Görevli olduğuna inanabilmemiz için, onun yüce kattan getirdiklerini her türlü eleştiri hakkımızı sonuna kadar kullanarak, kafa çatlatırcasına alabildiğine incelemek ve irdellemek zorundayız. Yüce kattan geldiği iddia edilenlerin gerek ifade biçimi, gerekse içerik olarak eski kutsal metinlerle karşılaştırılması ve yeni olarak ortaya neyin konduğunun temiz bir akılla sonuna kadar incelenmesi asla vazgeçilmeyecek çok önemli bir ön şart.

Hız. Muhammed'in tek mucizesi, ortaya koyduğu Kuran âyetleridir. Gönlü yeniye kabule açık Musevi ve Hristiyan din bilgileri, âyetleri gerek ifade gerek içerik olarak inceleyip "Bu da Tanrımızın katından" yargısına varmaktan kendilerini alıkoyamamışlardı. Onlar Tanrı'nın değişmeyen ahlâk hükümlerini Kuran'da da bulmuşlar, ayrıca O'nun katından gelen yeni bilgilerin haşmetini görüp bunun bir kul sözü olamayacağını anlayıp önünde saygıyla eğilmişlerdi.

HZ. İSA GELDİĞİNDE ÇOK ŞEY SÖYLEMELİ

Kitapta çağımızda yaşanan bir peygamberlik olayına da değiniliyor. Afrika Kongo'da Simon Kimbangu (1887- 1951) doğuştan değil, nerdeyse otuzuna yaklaşmışken misyonerlerce vaftiz edilip Hristiyan yapılıyor. Bir iki yıl sonra da İsa'nın kendisiyle konuşup peygamber olarak görevlendirdiğini vaaz etmeye başlıyor. Onulmaz hastalıkları iyileştiriyor, körlüğü tedavi ediyor, hattâ bir defasında ölmüş bir çocuğu bile dirilttiği söyleniyor. En önemli mesajı sömürgecilğe karşı olması. Milliyetçilik ve bağımsızlık aşkı, inananlarında alabildiğine artınca, sömürgeci Belçikalılar'ın yapacağı tek şey kalıyor: Hapse tıkmak. O ölünceye kadar 30 yıl boyunca hapiste çürürken, seçtiği 12 havarisi ve yandaşları boş durmayıp öğretisini dört bir yana yayıyorlar. Bugün bağımsız bir kilise olarak 12 milyon üyesi olduğu söyleniyor. Derinliğine dinsel kültürleri pek olmadığından, mucizelerle ve özgürlük aşkıyla gönülleri alevlenmiş Afrikalı kardeşlerimizi bu inançlarından dolayı fazla eleştiremiyoruz. Ne var ki, Hz. İsa'nın 2000 yıl sonra, Simon Kimbangu kanalıyla neredeyse yalnızca özgürlük müjdesi ve sömürgecilik karşıtı bir mesajla gelmiş olması, insanlığın bunca derdine karşı başka hiçbir öğreti ortaya koymaması akılla bağdaşır bir şey değil.

YAPMA PUTLAR UĞRUNA İŞLENEN KORKUNÇ CİNAYETLER

Kitapta Güney Amerika'nın ortalarında yaşamış olan Aztekler'in insan kurban

etme dinsel törenleri anlatılırken, insanoğlunun din ve töre uğruna işlediği cinayetlerden tüyleriniz diken diken oluyor. Her yıl işlenen bu kurban merasimlerinde yüzlerce, binlerce insan bir rahibin elindeki bıçakla bir vuruşta göğüs kafesinin altından karnı enlemesine yarılarak öldürülüyordu. İspanyollar 1500'lerde Meksika'yı işgâl ederken oradaki piramitlerin kurbanların kanıyla kızıl kahverengiye döndüğünü dehşetle görmüşlerdi. Kentlere henüz ulaşmamışken uzaklardan kurbanların kötü kokusunu duyabiliyorlardı. Törenden önceki aylarda kurbanlara özel bir ihtimamla iyice bakılıyor, kutsal bir işin adayı muamelesi yapılıyordu. Sanki bundan onur duyması isteniyordu kurbandan. Bıçakla karnının yarılması törenin birinci kısmıydı. Henüz yaşamakta iken göğsünden kalbi çıkarılıp, atar durumda iken havaya kaldırılıyor ve halka gösteriliyordu. Piramidin zirvesinde bu işlemler yapıp kurbanın ölümü gerçekleşir gerçekleşmez ceset piramidin merdivenlerinden yuvarlanıyor, yerde de başı kesilip tapınağın yanındaki kafatası raflarına yerleştiriliyordu.

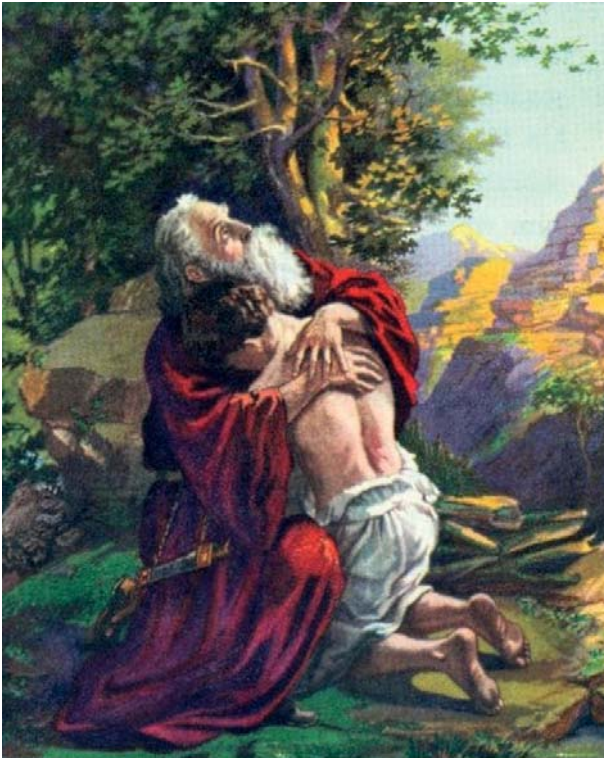
16. yüzyılda Batı dünyası ilâhi dinlerin buyruklarına uyarak insan kurbanını çoktan terk edip unutmuşken, Güney Amerika'nın hâlâ eskilerde çakılıp kalması tek tanrılı İbrahimî dinlerin insanlığın gelişmesine yaptığı katkıyı bir daha gözler önüne seriyor.

Hız. İbrahim'in adı anılınca, ona da oğlunu kurban etmesinin Allah tarafından emredilmiş olduğu aklımıza hiç gelmez mi? Putlar için insanın kurban edilmesini bu kadar dehşetle karşılarken, tek Allah

kavramının pekişmesinde en büyük katkılardan birini yapmış olan Hz. İbrahim'e Yaradan tarafından bu emrin verilmesi bir büyük çelişki değil mi?

Zamanımızdan 4000 yıl kadar önce yaşamış olan Hz. İbrahim'in döneminde insan kurban edilmesi dünyamızda yaygın olmasına rağmen, Peygamber bu emri aldığı zaman kulaklarına inanamamış dehşet içinde kalmıştı. Rahman, Rahim ve merhameti sonsuz olan Âlemlerin Rabbi böyle bir şeyi ondan nasıl isteyebilirdi? O Allah ki, yangınların içinden onu sağ çıkarmış, öldürdüğü kuşları canlandırıp ona geri vermişti. O'nun gücünün her şeye yettiğini, boşa bir şey yapmadığını Hz. İbrahim herkesten iyi biliyordu ama, bu emrin içindeki hikmeti aklını ne kadar

zorlarsa zorlasın anlamasına imkân yoktu. Nitekim kurban yerine varıncaya kadar geçen iki gün boyunca "Yarabbi oğlumun yerine benim canımı al" diye sürekli yalvarıp durmuş, Yaradan'dan sadece "İbrahim sakin ol, benim Tanrı olduğumu bil" cevabından başka bir söz alamamıştı. Kryon bilgilerinde ilk iki günün öyküsünü okurken, işin sonunu bilmeme rağmen, İbrahim'in yaşadığı büyük buhrana duygu daşlık etmekten kendimi alamamıştım. 3. gün ise karşımıza bambaşka biri çıkıyordu. Peygamber gerçek teslimiyetin Tanrı ile birlikte iş görmekten geçtiğini, olayın gidişatına kendisinin de yön vermesi gerektiğini anlamıştı. Artık karşımızda ağlayıp, sızlayıp yalvaran biri değil, derin konsantrasyon ve meditasyon ile oğlunu kurban etmeye değil bir kurtuluş kutlaması yapmaya giden bir peygamber vardı. O da Tanrı'nın bir parçası idi ve realiteyi değiştirme hakkına sahipti. Nitekim sunak yerine varıp emri yerine getirmeye hazırlanırken bildiğiniz gibi, gökten gelen bir koç ile, insan kurban etmenin ilâhi âlemce asla onaylanmadığı böyle dramatik bir olayla tüm insanlığa kesinkes tebliğ edilmiş oluyordu. Hz. İbrahim gerçekte tüm semavi din sahipleri adına bir kutlama yapıyordu artık orada. Ve "Tanrı'nın hikmetinden sual olmaz" sözü bir kez daha doğrulanıyordu. Ne var ki, İbrahim'den çok sonraki yüzyıllarda yaşamış olan Aztekler, semavi din bilgilerinden habersiz olduklarından hâlâ insan kurban etmeyi bir marifet sayıp kanlı dehşet sahnelerini yineleyip duruyorlardı...

ÇINGIRAKLI YILAN MUCİZESİ (!)

Ama yine de ilâhi âlemden peş peşe gülyüzlü peygamberler gönderildi. Yaradanın gerçek kardeşlik, barış mesajları, değişmeyen ahlâk kuralları tekrar tekrar hatırlatıldı, etraf güllük gülistanlık oldu diyebilir miyiz hiç? Ülkemizde her gün yaşayıp durduğlarımız, gönderilmiş tüm resûllerin, nebilerin getirdikleri gerçeklerin çarpıtılıp değiştirilmesinden bu yana ancak gözyaşları içinde olduklarını düşünüyor bizlere. Dünyanın en uygar ülkelerinde bile din adına ne saçmalıklar yaşanıp duruyor.

Kitapta ABD'de 100 yıl kadar önce bir kilise kurucusunun ateşli Pazar vaazı verdiği sırada cemaatten birinin kürsüye çingiraklı yılanlarla dolu bir kutu fırlatması olayından bahsediliyor. Rahip istifini hiç bozmadan yılanlardan birini alıp, İsa'nın sözlerinden alıntılar yaparak başı üzerine kaldırıyor ve ne garip ki, yılan ona hiçbir şey yapmıyor. Bu mucize anında dört bir yana yayılıp moda gibi tekrarlanıp durmaz mı? Ve çingiraklı yılan ısırıldığı halde, tıbbi yardımı reddedip işi Allah'a havale eden 120 kişi göz göre göre ölüp gidiyorlar.

İncil'de Hz. İsa'nın çölde 40 günlük denenmesi anlatılır. Şeytanın "Rabbine güveniyorsan haydi kendini tepeden aşağı at" sözüne İsa'nın cevabı çok muhteşem:

"Kutsal Kitapta Rabbini denemeyeceksin" denmişti bize.

Hız. İsa'nın bu sözünü her gün tekrarlar larken, çingiraklı yılanlarla Rabbini deneyenlerin akıbeti de ortada. Ve bu modayı ilk ortaya koyan kilise kurucusu rahip 1955'de çingiraklı yılan sokmasından öldü. Ama kanunen yasaklanmasına rağmen bazı ücra yerlerde hâlâ uygulanıyormuş.

Çocukluğumda Karaman'da bu deneme işine kalkışan birinin yaşadıkları biraz ibret, biraz mizah olarak dilden dile anlatılıp durur. Öyküsünü tekrar anlatarak yazımı bitiriyorum:

"YA ALİ, VAKTİN GELDİ, UÇ"

Dağlık ve verimsiz toprakları olan köylerinden geçim kaygısıyla Karaman'a göçen ve orada dişleriyle, tırnaklarıyla didine didine sağlam bir yer edinen üç erkek kardeş; dinlerine çok bağlı oldukları için, en küçükleri, dördüncü kardeşleri Ali Okur'u İstanbul'a, medrese eğitimine gönderirler. Gerçekten, dağ köyünden İstanbul'a, büyük bir azim, irade ve girişimcilik örneği... Ali Okur, emekleri boşa çıkarmaz. Arapça'yı ve Farsça'yı da öğrenerek medreseyi başarıyla bitirir. Artık ismi Ali Okur değil, Hoca Ali'dir. Medresede gerçekten Hz. Muhammed'in getirdiği dini mi öğrenmiştir Hoca Ali, yoksa yüzyıllar boyunca nesilden nesile; eksik, gedik aktarıla aktarıla insan yapısı bir öğretiyi mi tahsil etmiştir, bunu birazdan göreceğiz. Karaman'a dönen hocamız, öğrendiklerini, doğru diye bellediklerini köylerde ve şehirde çocuklara, büyüklere Kuran dersleri vererek hemşerileriyle paylaşır, camilerde imamlık yapar. Bu arada

kendisi için de boş durmaz. Ermişlerden olabilmek, Yaradan'ına daha yaklaşılabilmek için bir tarikata girerek sabahlara kadar süren zikir ve ibadetlere koyulur. Gönülleri arıtmak, sevgi basamaklarında yükseltmek için ortaya konmuş, Mevlânalar, Yunuslar yetiştirmiş "Tasavvuf'un; geçen yüzyıllar içinde, bin bir tarikata bölünüp, aslından ve esasından saptığını, bir şekil ve merasim kalıbına büründüğünü Hoca Ali, o devirde nerden bilecek. Akıl ve mantık bir yana, şeyhi bir yana. O artık verilen talimatların santimi santimine uygulandığı ve sonunda üstün insan olmayı; doğrulukta, iyilikte, çalışmada, bilgide ve sevgide yükselmekten ziyade; mucize ve keramet sahibi olmayı hedefleyen bir öğretinin içinde gecesini gündüzüne katmaktadır. Onca tahsiline rağmen onun başını belâya sokacak da tam tamına bu keramet merakı olmuştur.

Hoca Ali'nin ormancılık mesleğini seçen ortanca oğlu, diğer kardeşlerinin aksine, hayatı dolu dolu yaşamayı seven, şakacı ve şen mizacından dolayı aile çevresinde "Hayta" diye anılan deli dolu bir delikanlı. Babasının sabahlara kadar süren ibadet ve zikirlerinden mucize ve keramet dileklerinden de alabildiğince rahatsız.

Yine böyle, Hoca Ali'nin ibadet ve zikirlerle geçen gecesinin sabahına doğru, babasının dua ve abdest alma seslerinden uyanan "Hayta oğul" babasına masum bir şaka yapmayı

oracıkta planlar. Amacı sadece gülüp eğlenmektir; sonucunun ne kadar dramatik olacağını aklına bile getirmez. Her neyse, bizim "Hayta" zikirdeki babasının haberi olmadan, gizlice odanın içindeki yüklük bölümüne süzülerek şakasını uygulamaya başlar. Sesine gaipten gelen bir sedâ olması için uhrevî bir hava vererek seslenir:

- Ya Ali, ya kulum Ali, vaktin geldi uç!..

Hoca Ali, sesi duyunca önce irkilir, heyecanlanır ve beklemeye başlar. Tek defalık hitapların şeytanî diye değerlendirildiğini, Allah'tan gelmesi için bunun, araya fasılalar koyarak, üç defa tekrarlanması gerektiğini hayta oğul evvelce babasından işittiğinden, biraz bekler. Ve sesini daha da kalınlaştırıp, boğuklaştırarak bir daha seslenir:

- Ya Ali, ya Kulum Ali, vaktin geldi uç!..

Ve böylece bu uhrevî çağrısını üçe tamamlar. Hoca Ali'nin eli ayağına dolaşır; ses üçlenmiş, rahmanî olduğu kesinleşmiştir. Oh nihayet, bunca çabası boşa gitmemiş, o da ermişler katına yükselmiştir. Hiç vakit kaybetmeden; besmeleler, dualarla postunu da yanına alarak, sabahın alacakaranlığında dama çıkar. Çok şükür ki, burası çok katlı olmayan bir evin toprak, düz damıdır. Ucuna kadar gelip postunu serer, secdesini zikrini tamamlayıp, "Allah-ü Ekber" deyip kendini boşluğa bırakır. Tabii ki, duyulan bir kanat sesi değil, yere çakılan Hoca Ali'nin gümleneyen bedeni; feryat ve figana dönüşen acıklı iniltileridir. Hayta oğul ve sabahın sessizliğinde yataklarından fırlayan aile üyeleri hoca efendinin imdadına koşarlar. Tedavisi epeyce bir zaman alır.

*Gönülleri arıtmak,
sevgi basamaklarında
yükseltmek için ortaya
konmuş, Mevlânalar,
Yunuslar yetiştirmiş
"Tasavvuf"un; geçen
yüzyıllar içinde,
binbir tarikata bölünüp,
aslından ve esasından
saptığını, bir şekil ve
merasim kalıbına
büründüğünü Hoca Ali,
o devirde nerden bilecek.
Akıl ve mantık bir yana,
şeyhi bir yana.
O artık verilen
talimatların santimi santimi-
ne uygulandığı ve sonunda
üstün insan olmayı;
doğrulukta, iyilikte,
çalışmada, bilgide ve
sevgide yükselmekten ziyade;
mucize ve keramet sahibi
olmayı hedefleyen bir
öğretinin içinde gecesini
gündüzüne katmaktadır.
Onca tahsiline rağmen onun
başını belâya sokacak da tam
tamına bu keramet merakı
olmuştur.*

BİLGELİK BELGELERİ

Değerini Bilmek

Güngör Özyiğit, Psikolog

Bir söz ustası seminerine elinde tuttuğu 200 lirayı göstererek başlar ve yaklaşık iki yüz kişilik katılımcıya "Bu parayı kim ister?" diye sorar. Bütün eller havaya kalkar. Konuşmacı "Bu parayı içinizden birine vereceğim; ama önceden bu para üzerinde bazı şeyler deneyeceğim" der. Parayı eliyle iyice buruşturur.

Soruyu yineler: "Hâlâ bu parayı isteyen var mı?" Eller yine havaya kalkar. Bunun üzerine konuşmacı parayı yere atar. Üstüne basar, ezer, kirletir. Ve bütün bu aşağılayıcı davranışlardan sonra "Yine de parayı isteyen var mı?" diye sorar. Bütün ellerin havada olduğunu gördüğünde ise ilginç bir değerlendirmede bulunur:

"Arkadaşlar!.. Burada çok önemli bir şeyin farkına varabiliriz. Şöyle ki, paraya ne yaptımsa, yine de onu istemekten geri durmadınız. Çünkü benim parayı buruşturmam, ezip kirletmem, onun değerini düşürmedi. O başlangıçtaki gibi yine 200 lira. Sizlerin de insan olarak eğer bir değeriniz varsa, suçlamalar, kötüler ve kara çalmalarla kimse sizin değerinizi düşüremez. Ve biliniz ki, altın çamura düşmekle değerinden bir şey yitirmez.

ÖNCE SEN

Bir bilgeye öğrencileri sorar:

" - Dünyayı manevi kirlerinden nasıl temizleyebiliriz?"

Bilge öğretmen "Bir zamanlar Şam'da yaşamış Ebu Musa ve eşinin başlarına gelen bir olay, bu konuda bizlere ışık tutabilir" dedikten sonra olayı anlatır: "Günün birinde Ebu Musa ve eşinin evi depremle yıkılır. Saatler sonra komşuları, yıkıntıları eşelemeye ve onları bulmaya çalışırlar. Sonunda Ebu Musa'nın eşini bulmayı başarırlar. Yıkıntıların altından zorlukla çıkarılan kadının ilk sözleri şu olur: "Ben iyiyim, önce kocamı kurtarın. O şurada bir yerde oturuyordu." Komşular gösterilen yeri kazdıklarında Ebu Musa'yı da bulurlar. Onun da ilk sözleri şu olur: "Ben iyiyim. Önce eşimi kurtarın. O burada bir yerde uyuyordu."

Bilge öğrencilerini şöyle bir süzer ve "İşte" der "Kim bu Ebu Musa ve eşi gibi 'önce ben değil önce sen' demeyi öğrenirse, dünyayı kirlerinden arındırmaya başlamış demektir."

SÖZSÜZ İLETİŞİM

Buda bir gün elinde bir çiçekle gelir. Vaaz verecektir. Binlerce insan onu dinlemeye hazırdır. Ama o, hiçbir şey söylemez. Sadece çiçeğe bakarak oturur. Herkes ne yapacağını merakla bekler. On dakika, yirmi dakika, otuz dakika... zaman uzadıkça uzar. İnsanlar kırırdanmaya, rahatsız olmaya başlarlar. Herkes onun konuşmasını dinlemeye gelmiştir. Buda ise, oturduğu yerde boyuna çiçeğe bakmaktadır. Nihayet kalabalıktan biri çıkarak sorar: "Ne yapıyorsun? Seni dinlemeye geldiğimizi unuttun mu yoksa?"

Buda der ki: "Sessizliğin sesi ile konuştum. Sözcüklerle bildirilemeyen bir şey söyledim. Duymadınız mı?" Kimse bir şey duymamıştır. Yalnızca kimsenin tanımadığı Mahakashyapa içtenlikle güler. Bunun üzerine Buda, ona bakarak "Mahakashyapa, buraya gel" der ve çiçeği ona verir. Sonra da kalabalığa dönerek: "Söylenebilecek her şeyi size söyledim. Söylenemeyecekleri ise Mahakashyapa'ya verdim" der. Öylece gerçeğin insanın içinde ve sessizlikte yeşerdiğine işaret eder. Lao Tse "Bilen söylemez; söyleyen bilmez" derken bunu söylemek ister.

İletişimde sözün etkisi yüzde on iken, söyleme tarzının ve beden dilinin, yani sözsüz iletişimin etkisi yüzde doksandır. Uykuda olana yığınla söz söylemeniz nafile. Farkında olana ise bir tek işaret yeter de artar bile. Gönül dili sözle konuşmaz. O hissedilir ve gözyaşında dile gelir. Bir çiçekte bütün bir güzellik sergilenir.

MUCİZEYE DAYALI İNANCIN ÖMRÜ

Adamın biri bir topluluğa gelir. Ve kendisinin Tanrı tarafından onlara yol gösterici bir peygamber olarak gönderildiğini bildirir.

Halk, haklı olarak sorar: "Biz senin peygamber olarak gönderildiğini nereden bilelim? Ve buna nasıl inanalım?"

Adam "Eğer bir mucize gösterirsem; örneğin şu karşıdaki duvara konuş dersem ve duvar da konuşursa, o zaman peygamber olduğuma inanır mısınız?"

Topluluk "Tamam, o zaman inanırız" derler. Bunun üzerine adam duvara "Konuş!" der ve duvar konuşur: "Bu adam peygamber değildir!.." Halk ne yapacağını şaşırmış bir halde kalakalır. Duvarı konuşturan adama mı inansınlar, yoksa konuşan duvara mı?

Mucize gerçekte, sadece gerçeklere kulak vermeyi sağlar. İnancın temeli akıl, mantık ve bilgiye dayanmalıdır. İnancı mucizeye dayamak isteyenler, çoğu kere şaşar, sapar ve afallar.

BENZERLİKLER YOLU

Ortaçağın en büyük sufilerinden Muhyiddin-i Arabi, öğretisini bilgili ya da bilgisiz, hemen herkese anlayacağı dille aktarmasını bilir. Gezide, yemekte, her yerde insanlarla sohbet eder ve onları hiç hissettirmeden bilgilendirir. O nedenle insanlar onunla beraber olmanın çok yarar sağlarlar ve mutlu olurlar. Bir gün birisi ona sorar: "Nasıl oluyor

da bir öğretiden bahsetmiyor görünüp de bir şeyler öğretiyorsun?"

İbni Arabi "Benzerlikler yoluyla" der ve şu örneği verir: "Adamın biri gelecek güvencesi için bir miktar parayı bir ağacın dibine gömer. Daha sonraları, parayı almaya gittiğinde, paranın oradan alınmış olduğunu görür. Biri, ağacın köklerini dışarı çıkarmış, parayı da almış gitmiştir. Adam doğruca bir bilge kişiye koşar ve durumu ona anlatır. Ayrıca definenin bulunma ümidini yitirdiğini de bildirir. Bilge, adama bir kaç gün sonra gelmesini söyler. O arada kasabanın bütün hekimlerini toplar ve falanca ağacın köklerini tedavi için kimseye salık verip vermediklerini sorar. İçlerinden biri, hastasına bu köklerin hastalığına şifa olacağını söylediğini bildirir. Bilge, bu adamı çağırır ve parayı o adamın aldığı bulur. Parayı alır ve sahibine verir.

Muhyiddin-i Arabi buradaki benzerliğe değinerek "Ben de insanların esas niyetlerinin ne olduğuna ve ne yolla öğrenebileceklerini araştırıyorum ve ona göre öğretiyorum" der.

Gerçeği almanın yolu, onu gerçekten istemek olduğu gibi, vermenin de bir usûlü vardır. Bunun için önce vereceğiniz kişiyi tanımak, düşünce dünyasını öğrenmek, sonra onun alabileceği şekilde, onun dilinden konuşarak ve alıştırarak vermek gerek.

SOKRATES'IN MİSYONU

Sokrates at sineği gibi insanlara musallat olur ve onları düşünmeye

dürtükler, akıllarını çalıştırmaya zorlar. Onlara önce bildiklerini zannettiklerinin doğru olmadığını gösterir. Sonra doğruyu, akıllarını kullanarak yine onlara buldurmaya çalışır. Bu yöntemle eğitimsiz bir köleye en zor geometri problemini çözdürdüğü söylenir. Ne var ki insanları uykudan uyandırması, akıllarını kullandırması, gerçeğe gözlerini açması, o zamanın egemen güçlerince hoş görülmez. Tanrılara saygısızlık ettiği ve gençleri baştan çıkardığı gibi uyduruk bir bahane ile, baldıran zehri içmek suretiyle ölümle cezalandırılır.

Sokrates'in ne denli erdemli biri olduğunu için için bilen yargıçlar, vicdanlarını rahatlatmak amacıyla kendisine sözümona bir yardım eli uzatırlar:

"Bundan böyle konuşmaman koşulu ile seni affedebiliriz. Senin doğru diye söylediklerin insanları incitiyor, rahatsız ediyor. Eğer bir daha konuşmamaya, sessiz kalmaya söz verersen -ki senin sözüne güvenirim- hayatın kurtulmuş olur." Sokrates'in yanıtı, bütün kendini bir gerçeğe adanmış insanların kulağına küpe olacak niteliktedir:

"Ben yalnızca doğruları dile getirmek için yaşıyorum. Ve bunun için kimseden bir karşılık istemiyorum. Karanlıkta el yordamıyla yürüyen insanlara bilginin ışığını göstererek, hayata olan borcumu ödemeye çalışıyorum. Konuşmazsam, yaşam nedenim elimden alınmış olur. Ve yaşamın benim için bir anlamı kalmaz. Anlamsız bir hayat ise yaşanmaya değmez. Benim yaşamımla mesajım iç içe ve eş anlamlıdır. O yüzden beni baştan çıkarmaya kalkmayın. Sizlere sessiz

kalma sözü veremem. Hayatta kalırsam konuşmaya devam ederim."

Yargıçlar üzgündür. İçlerinden biri "Çok inatçısın Sokrates" der. "İnatçı olan ben değilim" diyerek devam eder: "İnatçı olan hakikattir. Hakikatler inatçıdır. Er geç kendilerini kabul ettirirler. Hakikatten ödün verilmez. Azıcık daha yaşamak için ödün verip de kınanmaktansa, ölerecek ölümsüzleşmek daha iyi. Zaten yaşlıyım ve yakında öleceğim. Hakikat uğruna ölürsem, böylece ölümlüm de daha bir anlam kazanmış olur."

Sokrates baldıran zehri içerek ölür. Gerçek uğruna ölmesini bilerek, bir bilgelik anıtı olarak tarihteki yerini alır.

İnanmış insanların, inançlarındaki samimiyeti ve onu hayatları dahil, hiçbir şeyle değişmeyeceklerini çocuklar bile fark eder.

İki çocuk kumsalda oynamaktadır. Biri diğerine sorar: "Sen ileride, büyüünce ne olmak istiyorsun?" Çocuk "Ben büyüünce peygamber olacağım ve insanlara hakikatleri aktaracağım" der. "Ama peygamberleri kimsenin dinlemediği söylenir. Nitekim hayata baktığımızda, peygamberlerin getirdiği bilgilerle insanların yaptıkları birbirine uymuyor. O halde ne diye peygamber olasan ki?" diye sorar. "Ah" der çocuk içini çekerek "Biz peygamberler çok inatçıyızdır!" Buradaki inadı "azim, sabır ve sebat" diye okumak daha doğru olur. Bilgi uğruna ömrünü ve gerekirse canını verenler gerçek şehitlerdir. Onlar insanlık ailesine en gerçek serveti bırakmış olurlar. Hz. Ali'nin dediği gibi "Bilgi servetten daha iyidir. Servete senin göz-

kulak olman gerekir; bilgi ise sana göz kulak olur.

DOĞRU DÜRÜST

Sokrates doğru davranışla ilgili bir soruşturmasında sorularla karşısındakine doğruyu buldurmaya çalışır:

"- Biri sana bir eşyasını emanet etse, sonra gelip istese vermen doğru mu?

- Elbet ki doğru.

- Peki, biri sana silâhını emanet etse, sonra gözünün önünde biriyle münakaşaya girişse ve gelip senden silâhını istese, vermen doğru olur mu?

- Olmaz...

- O zaman elinden bir kaza çıkmaması için, silâhını vermemek daha doğru olur değil mi?"

- Evet...

Demek ki, doğruluk duruma göre değişiyor. Doğruluğu doğru dürüst anlamak için onu dürüstlük bilgisiyle desteklemek gerekiyor. Doğruyu söylemenin her zaman doğru olmadığını rehber varlığın anlattığı şu örnek açıkça gözler önüne seriyor.

"Hani bir zaman bir idareci vardı ve onun iki danışmanı. Çok doğru insanlardı. Bir gün idareciye çok kötü işler yapan bir köleyi getirdiler. Köle yalnız kendi lisanı ile konuşuyordu ve idareciye çok aşırı küfürler ediyordu. İdareci sağındaki danışmanına sordu: 'Bu adam ne diyor?' Sağdaki danışman: 'Efendim bu adam sizi övüyor ve sizi çok sevdiğini söylüyor.' Bu sefer soldaki danışmanına sordu. Soldaki danışman: 'Efendim bu adam her şeyinize küfrediyor ve sizi sevmediğini söylüyor' dedi. İdareci ona göre adamı serbest bıraktı. Ve doğruyu söyleyen danışmanını azletti. İyi sözler eden danışmanını bıraktı korudu, koruttu, yalan söylediği halde. O danışmanını neden azletti biliyor musunuz? Çünkü o danışman idarecinin adam öldürmesini istiyordu. Onun yüzünden adam öldürülebilirdi. Öbür danışman idarecisini günâha girmekten kurtardı."

Buna göre doğruluğa her zaman karşı tarafın yararını gözetken dürüstlüğü de eklemek gerek. Ancak o zaman iş doğru dürüst yapılmış olur. Dürüstlükte

eğitimle tecrübe ve görgüsü gelişmiş aklın gözde, dilde ve elde ustaca uygulamaları devreye girer. Öyleyse dürüstlük, en geniş anlamda doğruluğun, karşı tarafın hayrına ve yararına olarak esnek bir tarzda yerinde, zamanında, uygun dozda hünerli bir şekilde uygulanmasıdır.

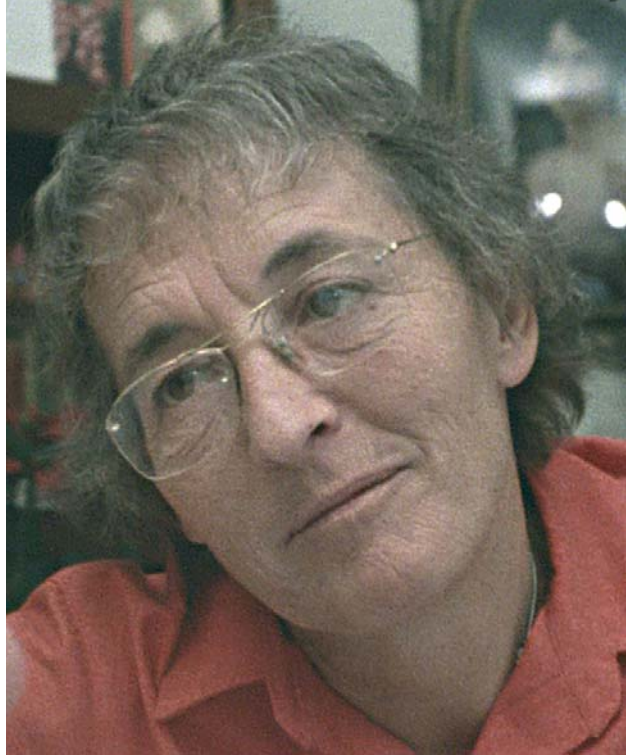
Ölüme Adanmış Bir Yaşam - 4
Dr. Elisabeth Kübler-Ross

Biten Zaman ve Bitmeyen Mücadele

Çeviren ve Derleyen: Zuhall Voigt

Ölmek fenomenini ve ölümcül hastaların bedensel ve psikolojik durumunu araştırıp vardığı bilimsel sonuçları ortaya koyarak, ölüme mahkum hastaların dünya çapında insanca muamele görmesini ve Palyatif (acıları hafifletici) tıbbın tüm dünyada uygulanmasını sağlayan kadın

Geçen sayılarımızı takip etmiş olanlar, İsviçre asıllı Amerikalı araştırmacı Dr. Elisabeth Kübler-Ross'un hayat öyküsünün, 1976 senesinde eşinden ayrılması ile başlayan yeni yaşamına kadar olan kısmını anımsayacaklardır. Elisabeth geldiği bu noktada artık ölüm ötesinde varoluşun devam ettiği gerçeğini dünyaya anlatma görevini üstlenmiş olduğu-

nun bilincinde ve bu görevi yerine getirmek üzere, yaşamının her devresindeki hedeflerine varmak konusunda her zaman olduğu gibi kararlı ve azimlidir.

Escondido'da kurmuş olduğu terapi merkezinde, medyum Jay B.'nin de katılımıyla ölümden sonra varoluşun devam ettiği konusundaki seminerlerine devam eden Elisabeth, bu arada kendi ruhsal melekelerinin de gelişmiş olduğunun farkına varır. Rehber varlıkları, arada bir medyuma gerek duymadan ona görünmekte ve onunla konuşabilmektedirler. Çok sıkıntılı olduğu, kendisini yalnız hissettiği veya ne yöne gideceğini bilemediği zamanlarda, rehber varlıklarını çağırması, onlarla görüşebilmesine yeter. Hattâ çok yorgun ve bitkin olduğu bir günün gecesinde, bir beden dışı seyahati yaşar. Bu deneyiminde, kendisine yardımcı varlıklar tarafından tüm enerjisinin yenilendiğine, bedeninin ve ruhunun arıza yapmış bir makine gibi adeta tamir edilmesine şahit olur. Bu durum onun için yeni bir araştırma konusunun kapısını açmıştır.

Gurusuz, Meditasyonsuz Aydınlanma

Yaşadığı beden dışı deneyiminden sonra, bu konuda eline geçen kitapları okumaya dalan Elisabeth, sonradan tüm dünyada tanınacak olan Robert Monroe ve onun araştırmaları ile karşılaşır. Her konuyu kendi bizzat yaptığı deneyimlerle ele almayı yeğleyen Elisabeth için yapılacak şey tabii ki, yine bizzat Robert Monroe'nun araştırma merkezine gitmektir.

Böylece günlerden bir gün kendisini Monroe'nun Virginia'daki Beden Dışı Seyahatler Araştırma Merkezi'nde bulur. Monroe'nun kitaplarını okumuş olanlar, onun ses tonları yardımıyla insan beynini bir çeşit meditasyon durumuna geçirdiğini ve bu durumdan da beden dışı seyahat denilen deneyimin oluştuğunu bilirler.

Büyük merak ve heyecanla laboratuardaki deneyim bölümüne giren Elisabeth, fazla bir şey yaşamadığı ilk seferden sonra, kendisine en yüksek frekanslı tonların verilmesini ister ve laboratuvar şefinin itirazına rağmen bu istediğini gerçekleştirebilir. İkinci seferde gerçekten bedeninden ayrıldığını ve başka frekanslarda dolaştığını görür. Ama asıl deneyimini, araştırma merkezinde geçirdiği gecede yaşar. O gecede, uyumak üzere çekildiği odasında, bedensel acıların da ayyuka çıktığı saatlerden sonra, belki ancak yüksek seviyedeki ruhsal ustaların veya ermiş kişilerin yaşayabildiği türden bir ruhsal deneyim geçirir. Bu deneyimde, çeşitli sebeplerden hayatını kaybetmiş hastalarının bedensel acılarını ve ölümlerini bizzat kendi bedeninde yaşar, defalarca yardım istediği halde, yardım edilmeyeceği söylenir kendisine. Nihayet her şeyi kabul ettiğini ifade ettikten sonra, acılar son bulur ve Elisabeth hiç unutamayacağı bu mistik saatlerin sonucunda, tüm dünyayı ve tüm varlıkları, onların asıl yapısı olan titreşimler halinde algılar. Bu algılamaya sonsuz bir mutluluk duygusu refakat eder ve sonunda Elisabeth ölüm ötesi deneylerinde bahsedilen o muhteşem ışıkla karşılaşır ve Tanrı'nın her şeydeki mevcut varlığını derinden hisseder. Bu harikulade deneyimin sonucunda kendisine gizemli bir isim söylenir: "Shanti Nilaya". Elisabeth bu sözlerin anlamını birkaç ay sonra kavrayacaktır.

Shanti Nilaya

Monroe Laboratuvarı'nda geçirdiği o unutulmaz geceden bir kaç ay sonra Elisabeth Berkeley'de bir konferansta, seçkin ve bilge bir dinleyici kitlesi önünde bir konuşma yapmaya davet edilmiştir. Konuşmanın hemen öncesinde, yaşamında

birçok defa yaptığı gibi spontane olarak, Monroe Enstitüsünde başına gelenleri anlatmaya ve dinleyicilerinden yardım istemeye karar verir. Onlara şöyle söyler:

"Meditasyon yapmıyorum, vejetaryen değilim, sigara, çay, kahve kullanırım. Hiçbir zaman bir Guru veya bir Baba'nın peşinden gitmiş değilim. Ama bütün bunlara rağmen bir insanın dileyebileceği her türlü mistik deneyimi yaşadım. Bu durumu anlamama yardım eder misiniz?" Bunun üzerine, dinleyiciler arasında bulunan, portakal renkli uzun giysisi içindeki bir Budist rahip söz ister ve şunları söyler: "Meditasyonun çeşitli türleri vardır. Siz, ölmekte olan çocuk ve yetişkin hastalarınızın başında geçirdiğiniz saatler esnasında, onları dinleyip dertlerine ortak olurken, bunun bilincinde olmanız da, en yüksek biçimde bir meditasyon yapmış oldunuz."

Konferans salonu bu sözler üzerine alkıştan inler. Rahip ise devam eder: "Size söylenen Shanti Nilaya sözü ise, Sanskritçe bir sözdür ve "Huzurun Vatanı" anlamına gelir. Orası, bizlerin dünya maceramızı bitirdikten sonra Tanrı'ya geri döneceğimiz zaman, gideceğimiz yerdir."

Elisabeth mesajı almıştır. Kurmuş olduğu terapi merkezinin adı artık "Shanti Nilaya"dır ve bu merkez, ölümcül hastalara, onların

dertli ailelerine, her yaştan ve her kesitten insana şifa bahsetmeye devam eder. İnsanlar bu seminerlerde, yaşamlarındaki öfkeyi ve halledilmemiş meselelerini çözmeyi ve bu şekilde, her an ölüme hazır hale gelebilmeyi öğrenirler. Elisabeth seminerlerine katılanlara, şu mesajı verir: "Ölüm korkulacak bir şey değildir. Aslında yaşamınızın en muhteşem deneyi olabilir. Bu, şu anda nasıl yaşadığınıza bağlıdır ve her şeyi belirleyecek olan şey de, yalnızca sevgidir."

Medyumluk, Egonun Rehberliği ve Yanlış Yollar

Bu arada, medyum Jay B.'nin grubunda, pek de hoş olmayan bir durum ortaya çıkar. Çok iyi bir materyalizasyon medyumunu olan Jay B. kendisini egosuna kaptırmış görünmektedir. Transa geçtiği karanlık odada, celselere gelen kadın katılımcıları taciz ettiği dedikoduları ortaya çıkar. Bu durum grubun yarısının dağılmasına neden olur. Elisabeth, Jay B.'den hesap sorar ama o hata yapmadığı görüşündedir ve kendisine karşı tavrı alan Elisabeth'e karşı açıkça bir kızgınlık gösterir. Ama Elisabeth'in başına gelen olumsuz olayların arkası kesilmez. Boşandığı eşi Emanuel parasal sıkıntı çektiğinden, aslında ona ait olan ama Elisabeth'e kiralamış olduğu, Shanti Nilaya'nın üzerinde kurulduğu toprağı satmıştır. İş bu kadarla da kalmaz. Elisabeth, Shanti Nilaya'yı terketmek zorunda kalır. Bunun peşinden, bir konferans dönüşü medyum Jay B.'nin arabasında seyahat ederken, arka koltukta uyukladığı bir sırada, zehirli bir örümcek tarafından ısırılıp ölümle yüzyüze gelir. Bu sırada Jay B. arabayı kullanmaktadır ve Elisabeth arka koltukta Jay B.'nin kendi ceketi üzerinde yatmaktadır. Ceketi oraya bizzat Jay B.

koymuştur. Yine aynı günlerde, kızı ile yaptığı bir araba gezisinde, arabasının frenleri birden tutmaz ve büyük bir tehlike daha atlatırlar. Son olarak da, Escandido'da oturduğu evde yangın çıkar. Polis yaptığı araştırma sonucu evin kundaklanmış olduğu sonucuna varır. Bu olaylar Elisabeth'in medyum Jay B. ye olan güvenini yitirmesine neden olur, çünkü Jay B. evine komşu olan o civardaki yegâne evde oturmaktadır. Tam bu esnada kopan büyük bir kasırga Shanti Nilaya'nın da üzerinde bulunduğu toprakları harabeye çevirir. Elisabeth yıkılmış binaları, mahvolmuş tarlaları gördüğünde, artık orada bulunmamış olduğuna şükreder ve bir zaman önce rehber varlıklarından birinden duymuş olduğu sözlerin anlamını da kavrar: "Gözyaşları sel olup aktığında, her zaman hayırları farket."

Olaylar durulmaz ve Shanti Nilaya grubuna devam eden üç kadın, medyum Jay B. nin kendilerini kullanarak herkesi aldatıldığını da itiraf ettiklerinde ipler kopar ve sonunda kaçınılmaz olan ayrılık meydana gelir. Elisabeth, medyum Jay B. ile olan tüm ilişkisini keser. Bu kadınlar Jay B. nin celselerinde bedensiz varlık rolü oynamış ve celseye katılanları yanıltmışlardır. Aslında böyle bir yeteneğe sahip birinin, kendi gücüyle defalarca yüksek varlıklarla temas kurduğu halde, ilaveten neden bu yollara başvurduğunu anlamakta zorluk çeken Elisabeth, büyük bir düş kırıklığı ile her şeyden çekilmeyi düşünür. Bu noktada, bir insanın ruhsal seviyesi ile medyumluk yeteneğinin aynı şey olmadığı da, tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır.

AIDS Savaşları

Bu olumsuzluklar içinde Elisabeth,

nihayet çok eski bir rüyasını gerçekleştirmeyi, bir çiftlik kurmayı ve oraya çekilmeyi düşünür. "Ölümünden Sonra Yaşam" kitabının yazarı Raymond Moody onu Virginia'daki kendi çiftliğine davet etmiştir. Bu ziyaret esnasında çevrenin doğal güzelliğine vurulan Elisabeth, üzerinde metruk bir çiftliğin bulunduğu bir araziye satın almakta tereddüt etmez. Tam o sırada Elisabeth'in karşısına onu yeniden kanatlandıracak başka bir konu daha çıkar. O sıralarda henüz eşcinsel hastalığı olarak bilinen AIDS'e her geçen gün daha fazla insan kurban olmaktadır. Elisabeth AIDS hastalarının toplum tarafından dışlandığını, ailelerinin bile bu hastalarla ilgilenmediğini görünce derhal bu konuda bir şeyler yapmak için harekete geçer. Öncelikle anne ve babaları AIDS hastalığından ölmüş, öksüz ve yetim AIDS'li bebeklerin ve küçük çocukların durumu içler acısıdır. Onlar için yeni kurduğu çiftliğinde bir bölüm yaptırır ve 20 AIDS'li bebeği evlat edinmeye karar verir. Ama bu kararı çevrede duyulduğunda, yaşadığı Highland County'de adeta isyana sebep olur. Bu hastalığın kendilerine ve ailelerine bulaşacağına inanan çevre halkı, o zamana kadar onu çok sevip saydıkları halde, birden ona karşı düşmanca bir tutum içine girerler. Elisabeth ölüm tehditleri alır, evinin camlarını kırarlar, evine giden yolun başına her gece çivi dökerek durmadan arabasının lastiklerinin patlamasına neden olurlar. Resmi yetkililer de failleri bulmak ve cezalandırmak konusunda isteksiz görünürler. Sonuçta çevreden yapılan baskı ve tehditler o boyutlara ulaşır ki, Elisabeth bu düşüncesinden vazgeçmek zorunda kalır.

İnsanların AIDS'li hastalara karşı gösterdiği bu tutumu hiç anlayamaz, AIDS hastalığının ancak beden sınırları ile bu-

laştığı konusunda devamlı aydınlatma yapıldığı halde, bu merhametsiz davranış terk edilmemektedir. Bunun üzerine Elisabeth, hasta bebeklere her şeye rağmen yardım edebilmek için başka bir yol bulur ve geniş tanıdık çevresini harekete geçirerek, ABD çapında, AIDS'li bebekleri evlatlık alacak 350 aile bulmaya muvaffak olur. AIDS konusunda başka bir başarıyı da, yetkililere sürekli ısrar ederek, bazı hapishanelerdeki AIDS hastalarının durumunun iyileştirilmesini sağladığında ve çeşitli bölgelerde özel AIDS hastanelerinin kurulmasında rol oynadığında elde eder.

Kayıplar, Kazançlar

1988 senesinin temmuz ayına gelindiğinde Elisabeth artık 62 yaşında ve yorgundur. Sağlığını hiçe sayan yoğun çalışma temposu ilk semeresini, beyin kanaması şeklinde gösterir, sonuçta kısmi felç olmuştur. Hasta olmayı hiç sevmeyen Elisabeth hastanede kalmayı da reddeder, evine gidip kendisini sıkı bir tedaviye alır, her gün yaptığı çalışmalar neticesinde bir ay geçtikten sonra tekrardan yürüyebilmeyi başarır. Doktorlar artık biraz dikkatli olmasını isterler ama o, nihayet 1990'da tamamlanan ve "Healing Waters Farm" adını verdiği çiftliğinin açılışını yapar. Toplantı ve seminer salonları, misafir yatakhaneleri, sebze bahçeleri ve barındırdığı çeşitli hayvanları ile kendi kendisini besleyebilecek bir müessese halindeki bu merkezde, artık istediği çalışmaları yapabilecektir. Dünyanın çeşitli yerlerinde verdiği konferanslar ve seminerler yüzünden durmadan yaptığı seyahatler de, bu arada kesintisiz devam eder.

1992 yılında yeni bir üzüntü ile sarsılır.

Ayrılmış olduğu ama dostça ilişkisinin her zaman sürdüğü eski eşi Emanuel Ross'u o yılın sonbaharında, geçirdiği ağır bir kalp krizi sonucunda kaybetmiştir. Şimdi artık sadece oğlu ve kızı kalmıştır hayatında.

Sahip olduğu her şeyin yeniden sıfırlandığı başka bir felaketi de 1994'de yaşar. Bir konferans dönüşünde, yapılması sekiz sene süren ve çok sevdiği çiftliği "Healing Waters Farm"ı alevler içinde bulur. Tüm maddi zararın yanı sıra en fazla, yanıp kül olan günlüklerine, tüm yaşamını belgeleyen fotoğraflarına, rehber varlıkları ile yaptığı görüşmeleri topladığı dosyalarına, çeşitli araştırmalarının belgelerine ve raporlarına üzülür. Her şey kül olmuştur. Bu kayıpların hiçbirine yerine konacak şeyler değildir. Ama Elisabeth kaybetmeyi ve küllerinden yeniden doğmayı öğrenmiştir. Acıların ve kayıpların ruhen büyümek için gerektiğinin bilincindedir. Her şeyi yeniden bina etmeye karar verir. Ama bu sefer oğlu Kenneth ona karşı çıkar ve Elisabeth'e şöyle söyler: "Bir dahaki sefere seni de vuracaklar." Aslında bu bile Elisabeth'in umurunda değildir. Yorulmuş ve hastalığın sarstığı bedenine rağmen, içindeki sınır tanımayan güçlü ruh baş kaldırmaya devam etmektedir. Annesinin artık orada kalmasını kesinlikle istemeyen Kenneth ise, onu başka bahanelerle yanına alıp, kendi yaşadığı Arizona'ya götürür.

Birkaç ay sonra, Monterey'de bir barda, Highland County'den bir adamın, o bölgeyi "AIDS Kadını"ndan nasıl kurtardığını anlatarak övündüğü görülür. Bu açık delile rağmen bölge yetkilileri bu kişi hakkında cezai işlem yapmayı istemezler. Elisabeth sonuçta, çiftliğinden geri kalanları ve o araziye, tecavüze uğramış ve ruhsal sorun-

ları olan gençlerle ilgilenen bir derneğe devreder. Artık onu Virginia'da tutacak bir şey kalmamıştır.

Öğrenmek, Kutlamak, Gelişmek

Sonraki ve son durak, oğlunun yaşadığı Arizona'daki "Scottsdale"dir. Bu bölgede, çölün ortasında bahçeli bir eve yerleşir.

Mayıs 1995'e gelindiğinde geçirdiği yeni bir beyin kanaması sonucu yeniden felç olur. Sonraki hastane günleri, onun gibi özgürlüğüne ve bağımsızlığına düşkün biri için tam bir işkencedir. Tekrar evine döndüğünde artık kendi kendisine hareket edemeyen, bakıma muhtaç bir hastadır. Hastalarının iyiliği için çırpınmış ve herkesle kavgaya girişmiş olan Dr. Elisabeth Kübler-Ross, artık kendisi muhtaç bir hastadır ve hastanelerin, doktorların, hemşirelerin, sağlık sigortalarının keyfi ve her türlü anlayıştan uzak muamelelerini bizzat kendi üzerinde yaşamak zorundadır. Bundan çok sıkılır ama diğer taraftan hiçbir şeyin tesadüfen olmadığını bildiğinden, bu durumdan alacağı dersler ve başta sabır ve boyun eğmek gibi, öğreneceği önemli şeyler olduğunun da farkındadır.

Her şeye rağmen evinde belli zamanlarda gelip giden bakıcıların yardımıyla belli bir düzen kurmaya muvaffak olur. 1997 senesinin Ocak ayında en son kitabı olan "The Wheel of Life" adlı otobiyografisi üzerinde çalışır.

Sonraki zamanda geçirdiği bir dizi yeni beyin kanamaları durumunu daha da kötüleştirir. Elisabeth kendi ölümü üzerinde düşünmeye başlar ve vakti gelmeden gide-meyeceğini bilir. O vakit de, ancak öğre-

neceği her şeyi öğrendikten sonra gelecektir. O gün nihayet geldiğinde, onu tanıyan ve sevenlerin, dünyanın her yanından Scottsdale'deki evine gelmelerini ve gidişini kutlamalarını ister. Zaten ölüm olayı matem tutmak yerine kutlamayla karşılanması gereken bir şeydir. Çünkü bu, dünya yaşamının sonucunu ve bitirme imtihanının verildiğini gösterir, o halde kutlanmalıdır. Elisabeth düşüncelerini şöyle ifade eder:

"Dünya üzerinde bize verilmiş olan imtihanları başardığımızda, yaşamımızı bitirmeye hak kazanırız. Bize verilmiş olan ve ruhumuzu hapis tutan bedeni, kozasını terk eden bir kelebek gibi bırakırız. O zaman acıdan, üzüntüden ve korkudan kurtuluruz. Tanrı'nın yanına, hiçbir zaman yalnız olmayacağımız, daha fazla gelişeceğimiz, sevdiklerimizle birlikte olacağımız, şarkı söyleyip dans edeceğimiz ve tahayyül edemeyeceğimiz kadar büyük bir sevgiyle kucaklanacağımız o yere, geri döneriz."

Elisabeth yakında arkasında bırakacağını bildiği dünya hakkındaki endişelerini ve adeta kehanete varan duygularını da dile getirir:

"Bu gezegen tehlikede. Çok kritik bir devre geçirmekte. Bu dünya çok uzun bir zamandan beri istismar edildi. Materyalist düşünce, hırs, silahlanma, yıkıcılık son nesillerin sloganı oldu. Ama yakında dünya bu yanlışlıkları düzeltecek. İnsanlık çok

fazla zarar verdiği için, yakında çok büyük depremler, tsunamiler, volkan patlamaları ve başka doğa felaketleri yaşanacak, çok büyük kayıplar olacak. Rehber varlıklarımın bana söylediklerine göre büyük isyanlar ve fetihler görülecek. Korkmayın. Ölümün aslında olmadığını hatırlayın, yaşamı bir imtihan olarak görün. "

Son kitabının son satırlarında yer alan sözler ise, adeta onun insanlığa vasiyeti niteliğindedir:

"Tanrı'nın bize verdiği en büyük hediye özgür irademizdir. Tesadüf yoktur. Yaşamda hiçbir şey sebepsiz olmaz. Bu dünyadan diğerine geçtiğim şu anlarda biliyorum ki, cennet ve cehennem, insanın hayatını burada yaşadığı şekilde biçimlenir.

"Yaşamın yegâne gayesi gelişmektir. Öğrenilecek en büyük ders, koşulsuz sevmek ve sevilmeaktır. Size garanti ederim ki, yaşamınızdaki en büyük karşılığı ve lütfu, yüreğinizi acı çekenlere açtığınız zaman bulursunuz. Ve bu gerçek evrenseldir. Bütün insanların başlangıcı aynıdır ve herkes bu başlangıca geri döner.

"Tüm acılar, tüm sıkıntılar, kâbuslar ve bize Tanrı'nın bir cezası gibi gözüken şeyler, aslında birer hediyedir. Onlar, gelişmek için bize verilmiş fırsatlardır ve bu, buradaki hayatımızın yegâne gayesidirler.

"Kendini iyi etmeden dünyayı iyi edemezsin.

"Hiç kimse yalnız olarak ölmez. Her bir insan ölçüsüz şekilde sevilir. Öğrenilmesi en zor olan ders, koşulsuz olarak sevmektir.

Ölüm korkman gereken bir şey değildir. O yalnızca bu yaşamdan başka bir varoluş şekline geçiştir."

Prof. Dr. Elisabeth Kübler-Ross, 24 Ağustos 2004 tarihinde, 78 yaşında iken, Scottsdale'de, Mayıs 1995'den beri felçli olarak yaşamakta olduğu evinde, bu dünya yaşamını terketti.

Toplum önüne son çıkışı, yaşamını anlatan bir TV belgesel filmi ile, 2002 yılındaydı.

20 kitap yazdı, kitapları tüm dünyada 25 lisana çevrildi.

Yaşamı boyunca kendisine dünya üzerindeki 23 üniversiteden Fahri Doktor unvanı verildi.

Dünya çapında 70 ödül aldı.

1999 senesinde Time dergisi tarafından, yirminci yüzyılın 100 büyük bilim insanı ve düşünüründen biri olarak gösterildi.

Tıp tarihinde yeni bir çağır açmış bir doktor, korkusuz bir savaşçı ve ruhsal bir önderdi hiç şüphesiz.

Ve dünya, bu küçük bir bedendeki büyük kadını, unutmayacak hiç şüphesiz.

Kaynak: The Wheel of Life (Elisabeth Kübler-Ross)

Epiktetos

Mutluluğa Giden Yol Üzerine Düşünceler, Uygulamalar

Özetleyen: Nihal Gürsoy

“Geçmişte yaşadıklarımızdan istifade ederek aynı hataları tekrar yapmamayı öğrenmişsek, yaşadıklarımız bir şekilde görevlerini yerine getirmişlerdir onları teşekkür ederek salıvermeliyiz. Sürekli geçmişimize takılı halde yaşamak, o zaman kontrol altında tutamadığımız kendimize bağlı davranışlardan kaynaklanıyorsa bizi hasta ve güçsüz bırakmaktan ve kendimize kızgınlık duymaktan başka hiçbir işe yaramazlar.”

HAYATI:

Doğum ve ölüm tarihi, çeşitli kaynaklarda genellikle (M.S. 50-130) olarak belirtilmekle beraber, bunu (M.S. 55- 135) olarak gösteren kaynaklar da vardır. Epiktetos, Frigya bölgesinde, bugünkü Pamukkale'de, Roma İmparatorluğu'nun doğudaki topraklarında köle olarak dünyaya gelmiştir. Henüz çok gençken Neron'un yöneticilerinden olan efendisi Epaphroditus, ondaki üstün kavrayış ve konuşma yeteneğini gördü. Kendisini, birlikte çalışması için ünlü Stoacı öğretmen Musanius Rufus'un yanına öğrenci olarak gönderdi. Öğrencilik yaşamı boyunca gösterdiği gelişmeler sonucunda Epiktetos'un köleliği kaldırıldı. Kendisi, neşeli ve alçakgönüllü bir öğretmendi. Çoğu konuşmalarını öğrencileriyle birlikte yürürken yapardı. Güç sahibi, şöhret ve para sahibi olmayı hakiki mutlulukla doğrudan ilişkisi bulunmayan önemsiz özelemler olarak görürdü. Gerçek mutlulukla ilişkili olarak gördükleri ise sadece nasıl bir insan olduğumuz, nasıl bir hayat yaşadığımızdı. Erdemli hedefleri olan insanların, ahlâksal ilerlemeleri üzerinde duruyor onları kişisel gelişim süreçlerinde destekliyor, teşvik ediyordu. Ona göre, insan kendi arzularını doğa ile uyumlu hale getirmek için çalışırken, hedeflerine uygun ilkeleri iyice benimsemek ve uygulamak durumundaydı. Epiktetos, bilgelikle yaşama konusunda öğrencilerine ısrarlı konuşmalar yapar, iyilik ve bilgeliliğin hiç kimsenin tekelinde olmaya çağını, arzu eden, çalışan, samimi olarak emek veren herkesin, eğitimi ya

da eğitimsiz, zengin ya da fakir, sağlıklı veya sağlıksız tüm insanların tanrısal irade ile sürekli bir uyum içinde yaşamak için hak sahibi olduklarını özellikle vurgulardı. Önemle üzerinde durduğu kaideler ise istek ve arzularımızın efendisi olmak, insan olarak görevlerimizi yerine getirmek, büyük insanlık topluluğu içindeki yerimiz ve ilişkilerimiz hakkında düşünmeyi öğrenmek üzerine kurulmuştur. Kendi, kendini yönetme ve yaşama sanatı konusundaki düşünceleri daha sonraki düşünürler tarafından oldukça rağbet gören Epiktetos'un fikirleri ne yazık ki çağımızda az bilinmektedir.

Epiktetos, M. S. 95 yılına kadar Roma'da öğretmenlik yaptı. Küçük, mütevazı bir kulübede yaşamını sürdürdü. İmparator Domitianus tarafından diğer filozoflarla birlikte sürgüne gönderildi. Sürgüne yollanmalarının nedeni ise düşünürlerin giderek büyüyen etkileriydi. Yaşamının geri kalan kısmını, Yunanistan'da Nikopolis'te sürgünde geçirdi. Nikopolis'te bir felsefe okulu kurdu ve öğrencilerini yetiştirmeye devam etti. Orada da hayata veda etti. En ünlü öğrencilerinden biri Marcus Aurelius Antonius Roma İmparatorluğunun hükümdarlığını yapmıştır. Kendisi hiç bir eser ya da yazı bırakmamış olup, öğrencilerinden olan tarihçi Flavius Arianus tarafından gelecekteki nesiller için öğretisi dikkatle kaleme alınmış ders notlarından oluşan "Discourses" adlı eserde toplanmıştır. Sekiz kitapta toplanan ders notlarından yalnızca dördü günümüze kadar ulaşmıştır.

EPİKTETOS'UN İLKELERİ

Sınırlarımızı Bilmek

Kontrol edebileceğimiz ve edemeyeceğimiz şeylerin tam olarak ayırında olmak. Kontrol edebileceğimiz şeylerin başında kendimizle doğrudan ilgili olan, bizim varlığımız tarafından yönetilen, yönlendirilen düşünce ve davranışlarımız gelmektedir. Her zaman yaşamımız ve karakterimizle ilgili seçimler yapmak, nefsimizi kontrol etmek hattâ nefsimiz üzerinde giderek hakimiyet kurmak imkânına sahibiz. Hangi ülkede, ailede ve şartlarda, nasıl bir beden ve cinsiyetle doğacağımız konuları ise kontrolümüz dışındadır. Diğer insanlarla olan ilişkilerimizde ise kontrol altına almak, özgürlüğümüzün başkalarının özgürlükleriyle sınırlı olduğu bilgisinin dışında davranmak adeta onları yönetircesine, bizi ilgilendirmeyen işlerine karışmak bu çabalarımıza engel olduğunda bizi rahatsız edecek ayrıca onların hatalarını ve açıklarını arayan bir insan durumuna düşürecektir. Bizi ilgilendiren, bize ait konuların neler olduğunu iyi tespit ettiğimiz zaman, irademiz dışında hiç kimse bizi kontrol edemez, küskünlük ve kırgınlıklara düşmeyiz.

Diyelim ki, bir yakınınız veya arkadaşınız sürekli sizi eleştiriyor. Bu sizin kontrolünüz altında olan bir durum değildir. Gerçekten bu eleştirileri hak edecek bir davranış modelini benimsemediğinizi objektif olarak görebiliyorsanız, burada sizin değil, onun bir sorunu olduğunu düşün-

bilirsiniz. Gereksiz yere kendinizi ve arkadaşınızı yormaz, incinmez ve incitmez, düşmancı bir tavır da takınmazsınız. Ayrıca geçmiş ve gelecek de bizim kontrolümüz dışındadır. Geçmişte yaşadıklarımızdan istifade ederek aynı hataları tekrar yapmamayı öğrenmişsek, yaşadıklarımız bir şekilde görevlerini yerine getirmişlerdir onları teşekkür ederek salıvermeliyiz. Sürekli geçmişimize takılı halde yaşamak, o zaman kontrol altında tutamadığımız kendimize bağlı davranışlardan kaynaklanıyorsa bizi hasta ve güçsüz bırakmaktan ve kendimize kızgınlık duymaktan başka hiçbir işe yaramazlar. Bu duygular bugün ve gelecekte yapacaklarımız için engel teşkil ederler. Suçluluk duygusuna hattâ özsaygı eksikliğine dönüşürler. Bu durumda özgür olamayız. Davranışlarımız, geçmişin baskısı altındadır. Diyelim ki, bir başkası veya başkalarının edimleriyle geçmişte çok zor zamanlar yaşadınız, çok kötü durumlara düştünüz. Siz elinizden gelenleri yaptınız veya tecrübeleriniz yeterli değildi de pek bir şey yapamadınız. Bu olay eksik yönlerinizi ve bilgilerinizi size tanıttıysa kendinize yeni bir yön vermeniz ve güçlenmeniz büyük rol oynamıştır. Bu olaya neden olan kişi veya kişiler ise sizin kontrolünüz dışındaydılar, onların edimleri kendilerini bağlar. Sürekli kızgınlık ve öfke duyarsanız sizi de bağlar. Yine özgür ve hafif hissedemezsiniz. Olayları yeterince ciddiye alın. Size ve hayata dair pek çok şey öğreteceklerinin bilincinde olun ama onların sadece bir görüntü olduklarının da farkında olun, olaylara değil amacına odaklanın böylece ondan

en iyi şekilde istifade etmiş olursunuz. Ayrıca hastalıklar, felâketler, ölüm gibi konularda siz ne yapabilirsiniz? Sadece genel sağlık kuralları içinde yaşayabilir, tedbirli davranabilirsiniz. Bunun ötesinde endişeler taşımak, abartılı bir biçimde olacakları kontrol altına almak istemek, bunlar üzerinde tam bir kontrol kuramayacağınızdan dolayı sadece size ve çevrenize acı verirler. Yaşamınızı kısıtlar, sadece içsel huzurunuzu değil, yaşam kalitenizi de bozarlar.

"Her olayda elimizden geleni yapmalı ve geri kalan şeyler için soğukkanlı olmalıyız. Deniz yolculuğuna çıkmak zorunda isek ne yapmalıyız? Gemiye, kaptanı, tayfaları, mevsimi, günü ve rüzgarı iyi seçmeliyiz. Hepsi bu." Epiktetos

Olayların bizim isteklerimize uygun bir şekilde oluşmalarını beklemek yerine, onları olduğu gibi kabul edersek çok daha huzurlu oluruz. Biz izin vermedikçe olaylar bizi geriye çekemez. Çünkü irademiz her zaman bizim kontrol alanımız içindedir. Karşılaştığımız her zorluk bizim içe dönmemiz ve kendi içsel kaynaklarımıza ulaşmamız için bir fırsat sunar. Yakınmadan, şikâyet etmeden, sabırla karşıladığımız deneyimler, kendi gücümüzün ortaya çıkmasına neden olurlar.

Sağduyulu insanlar, olayın derinine bakarlar ve ondan nasıl istifade edeceklerini, hangi yönlerini geliştirmeleri gerektiğini kavrarlar.

Olayları Gerçekten Olduğu Gibi Görmek

Olaylar, bizim isteklerimize göre değil, kendi kurallarına göre ortaya çıkarlar. Bizi gerçekten korkutan, üzen, umutsuzluğa düşüren, dışımızdaki olayların kendileri değil, bizim onlar hakkındaki düşüncelerimiz, bakış açımızdır. Yani olayları yorumlama biçimimizdir. Diyelim ki, çocuğunuz, kocanız, karınız, anne-baba-kardeş ya da çok yakın ve sevgili bir dostunuzu kaybettiniz. Bir şekilde sizden önce öldüler. Aslında onlar da siz de zaten ölümlüsünüz. Birlikte yaşarken de, bir gün sizin veya onlardan birinin öleceğini biliyordunuz. O nedenle, yaşarken farkındalıkla davranır, gereken özeni ve sevgiyi gösterirseniz, ölümlerini de aynı farkındalıkla kabullenirsiniz. Küçük veya büyük her olayın onun doğal yasalar çerçevesinde gerçekleştiğini bilerek yaşarsak, kendi irademizi yaratıcı idareyle uyumlu hale getiririz. Böylece, direnmek yerine olayla birlikte akarız. Bu ilkeyi açık seçik bir biçimde anladığımızda, zorluklarla karşılaştığımızda sakin ve huzurlu kalabilir "Bu da, Tanrısal düzenin bir parçasıdır" şeklinde düşünebiliriz.

Aslında kaybedilecek hiç bir şey yoktur. Biz "Kaybettim" yerine, "Geldiği yere geri döndü" diyebildiğimizde mutsuz olmamız için neden kalmaz. Ölümden ya da acıdan endişelenmek yerine ölüm ya da acıdan korkmaktan endişelenmeliyiz. Çünkü, korku yaşamımızın önündeki aldatıcı en büyük etkidir. Huzur ve mutluluğa erişmemize engel

olur. Daha anlamlı bir yaşamın en büyük işareti, huzur ve mutluluktur. Bu da ancak, kişinin içinde bulunduğu panik ve sıkıntı durumundan özgürleşmesiyle gerçekleşir. Kendimizin efendisi olmak için, objektif olarak kendimize bakmalı ve uygulamaya alçakgönüllü bir şekilde canımızı sıkın küçük şeylerle başlamalıyız. Kendi kurallarımızı oluşturmakla uğraşmamalı, Tanrısal irade ile uyum içinde olmaya çalışmalıyız.

"Diyojen ve Heraklitos böyle davrandıkları için Tanrısal İnsan olarak adlandırılmışlardır." Epiktetos

İhtiyaçlarımızı ve beklentilerimizi gerçekle uyumlu hale getirmeliyiz. Benzer bir biçimde eğer hiç bir hata yapmayan bir personel, eş, evlat, arkadaş arzu ediyorsak, bu gerçek dışıdır. Çünkü insan doğası gereği hata yapar. Öğrenmek, hatalar vasıtasıyla gerçekleşir çoğu zaman. Para, güç, şan, şöhret, mülk, pahalı giysiler, güzellik, sağlık gibi pek çok şeye sahip olan insanların mutlu ve huzurlu olduğunu düşünmek gerçek dışıdır. Toplum bu imkânlara sahip, yığınla mutsuz insanla doludur. O zaman, bizlere mutluluk için gösterilen bu tip hedeflere kanmamalıyız. Çünkü mutluluk üç şeye dayanır. İrademiz, karşılaştığımız olaylarla ilgili fikir ve tutumlarımız ve bu fikir ve tutumları işleme biçimimiz. Asıl mutluluk, her zaman dışsal koşullardan bağımsızdır. Uyanık bir bilinçle dışsal koşullara kayıtsız, ilgisiz kalmalıyız, onların bizi bağlamasına özgürlüğümüzü elimizden almasına izin vermemeliyiz. Dışsal koşullara

odaklı mutluluk anlayışı tamamen yanılısamadan ibarettir. Yaşamdaki en değerli amaçlardan biri içsel özgürlüğümüzü yakalamaktır, bu tip tutkularla özgür olamayız.

Yaşama Bir Ziyafet Gibi Yaklaşın

Yaşam, bir ziyafet sofrası kadar zengin ve çeşitlidir. Ancak, her hangi bir yemek değildir. Orada nezaketle davranmamız gerekir. Öncelikle servis için beklemesini bilmeliyiz. Servis tabağı bize geldiğinde ölçülü ve nezaketle yaklaşmalıyız. Abur, cuburla karnımızı şişirmek yerine, gerçekten lezzetli ve yararlı olan yiyeceklerden kibar, ölçülü ve tatminkâr bir şekilde yemeliyiz. Aksi halde ziyafet sofrasının tadına varamadığımız gibi, midemizi de bozar ve küçük duruma düşeriz. Kaba dürtülerle değil, nezaket ve ıncelikle hareket etmeliyiz. Yaşarken de her an bir ziyafet sofrasındaymışçasına farkındalıkla davranmalı, olaylara nezaketle, ıncelikle ve bilgiyle yaklaşmalıyız.

İnsanların Olumsuz Görüşlerini Benimsemekten Kaçın

Bazı insanlar bir olumsuzluk çemberi içinde olduklarının farkında bile olmadan sizi de aynı çembere sokmaya çalışırlar. Görüşlerini ve sorunlarını bulaşıcı bir hastalık gibi yayarlar. Olumsuz ve yararsız bir çaba içeren bu tutum ve davranışların sizi etkisi altına almasına sizden başka hiç kimse sebep olmamalı. Aksi halde sıkıntı içinde bunalan o kişiye de faydanız olamaz. Olayların kendileri ile bizim onları

yorumlamamız arasındaki ilişkiyi hatırlayın ve bu kişiyi inciten şeyin olayın kendisi değil, ona bakış açısı olduğunu fark edin. Aynı durumda olan hattâ çok daha zor olayları şikâyetinizce ve mutsuz olmadan kabullenerek yaşayan başka insanları düşünün. İnsanların hatalı, olumsuz duygularına katılmak, şefkat ya da dostluk işareti değildir. Aksine bu gibi durumlara katılmayarak, fakat karşınızdaki kişiye de tepkisel davranmayarak kendimize ve başkalarına daha iyi hizmet edebiliriz.

İnsanların bizi incitecek güçleri yoktur. Herhangi bir olay karşısında küçük düşüp düşmemek bizim seçimimize bağlıdır. Herhangi bir kişi sizi küçültürcesine ya da suçlarcasına hareket ettiğinde duygularınızın otokontrolünü elden bırakmayın. Bir anda tepki vermeye çalışmak, altta kalmamaya gayret göstermek küçük insanların işidir. Onlar dürtüleriyle yaşarlar. Aslında bizi kışkırtan şey çoğu zaman olayla ilgili yargımızdır, duygularımızın bizden başka birileri tarafından ateşlenmesine izin vermemeliyiz. Kendimizi var olan durumdan geriye çekmek, daha geniş bir açıdan bakmak bizi sakinleştirecektir. Gerçek bilgelik, kendimizi bu tip durumlarda karşınızdakinin etki alanına sokmayarak yeşerir. Toplumsal kabullenilme ve diğerlerinin konumuna erişme peşinde olan pek çok insan, ruhsal idealleri olan ve kendini gerçekleştirmeye, yaşam içindeki rolünü kavrayıp onu düzgünce oynamaya çalışan insanlara alaycı ve öfkeli bir biçimde yaklaşırlar. Ahlâksal idealiniz nedeniyle sizi kibirle bile suçlayabilirler. Ahlâksal ideallerinizi,

alçakgönüllülükle hayata geçirmek görevinizdir. Öteki insanların ne yaptığına, ne düşündüğüne aldırış etmeden, ruhsal olarak en üstün olanla bağ kurmaya çalışın. Öteki insanları memnun etmeniz çoğu zaman mümkün olmadığı gibi, kendinizi bambaşka bir yolda ilerlerken de bulabilirsiniz. Kendinizi gerçeği arayan bir bilgelik aşığı olarak görün, tekrar tekrar değerli olana dönün. Davranışlarınızı her zaman sadık bir bilge ve terbiyeli bir insan gibi düzenlediğinizde, niyet ve davranışlarınızın tanrısal iradeyle uyum içinde olmalarını gözettiğinizde başka insanların sözleri ve davranışları dolayısıyla kendinizi adeta bir kurban gibi hissetmezsiniz. Böyle sözler ve davranışlar, size merhamet duyulacak şeyler gibi gelir. Bu kişi sizin anneniz, babanız, kardeşiniz, akrabanız, arkadaşınız, öğretmeniniz veya çalışanınız olabilir. Tanrısal düzen, insanları ve koşulları sizin kişisel arzularınıza göre tasarımılamaz. Size onlardan razı olsanız da olmasanız da vardırırlar ve bu durum onlara karşı temel yükümlülüklerinizi yerine getirmeniz gereğini değiştirmez. Öteki insanlarla bağlantı kurmaya ve bu bağlantının niteliğini anlamaya çalışmalıyız. Birbirimizle olan ilişkilerimizi tanıyarak ve böylelikle görevlerimizi belirleyerek, kendimizi çok daha net algılayabilir ve kozmik düzen içindeki yerimizi doğallıkla belirleyebiliriz. Evren, büyük bir bütündür. İlişkiler vasıtasıyla biz bütün içindeki yerimizi ve görevimizi tespit ederiz. Pek çok insan kendilerini daha iyi ve rahat hissettikleri şeyi yapmanın özgürlük olduğunu düşünerek hareket ederler.

Kendilerini geçici arzularının emrine veren insanlar, aslında nefislerinin kölesi olmuşlardır. Beklemedikleri olaylarla ve sonuçlarla karşılaştıklarında etkin ve soylu bir şekilde karşılayacak hazırlıkları yoktur. Gerçek özgürlük bizden bazı şeyler ister. Birbiri-mizle temel ilişkilerimizin keşfedilmesi ve anlaşılması, başkalarına karşı görevlerimizi coşkulu bir şekilde yerine getirmemiz yoluyla gerçek özgürlük olanaklı olur.

Amacımızı Belirlemek, Nasıl Gerçekleştirebileceğimizi Düşünmek ve Uygulamak

Ne olmak, ne yapmak istediğinizi belirlerken öncelikle bunun size ve başkalarına gerçekten yararlı olduğuna karar vermelisiniz. Bunun için dikkatle bakıp incelemeniz gerekmektedir. İlerlemeden önce bir adım geriye çıkın ve büyük bir resme bakar gibi konuya bakın.

Ham bir dürtüyle veya ani ve mantıksız bir şekilde düşünmeden hareket etmenin sonucu pişmanlık ve acıdır. Önceden düşünmediğimiz için istemediğimiz sonuçlarla karşılaştığımızda sıkıntıya düşeriz. İyice düşünüp inceledikten sonra, faydalı olduğuna ve doğru olduğuna kani olduğumuz yolda düşüncelerimizin ve bilgilerimizin ışığında, öğrendiklerimize uygun olarak ilerlemeliyiz. Dahası, tüm davranışlarımızın sorumluluğunu üstlenmeliyiz. Böylelikle sebep ve sonuç ilişkisini tecrübe ederek yol aldığımızdan daha hızlı ilerleriz. İstek

ve coşku ruhun gücüdür. Her zaman istekli ve azimli bir biçimde kendimizi bilgiyle donatarak dikkatli ve sakince hedefimize doğru yürümeliyiz. Bilge bir kişi olmayı hedefliyorsak çok daha kesin bir seçim yapmak ve risk almak zorundayızdır. Bilge kişiler nefislerinin peşinden koşamazlar bu bilgeliğin doğasına aykırıdır. Sadece gerçeğin ve kendilerinin olabilecekleri en yüksek kişi olmanın peşinde olabilirler. Huzur, mutluluk, özgürlük, düzenli ve sakin bir zihin, hafif ve şefkat dolu bir kalp için bazı zorunlu fedakârlıklar yapmanız gerekecektir. Ödediğiniz bedel karşılığında ise gerçeği elde edersiniz. Bilgelik yaşamını sürdürürken sizinle alay edebilirler, toplumsal yaşamınızda, kamusal yaşamınızda, kariyerinizde ve mahkemelerdeki hukuki durumunuzda önyargılı davranıldığında bazı şeyler kötüye gidebilir. Her seçimin riskleri ve getirileri vardır. Bu sizin seçiminiz olacak: Ya bilge bir kişi olursunuz ya da ortalama bir kişi olarak genel yolları takip edersiniz. Hem bütünlük içinde verimli bir yaşam sürmek hem de sayısız yöne doğru hoşunuza gidiyor diye uçmak mümkün değildir. Oyunu sonuna kadar sürdürmek için kesin olarak karar vermiş olmalı ve kararımızı gerçekleştirecek ustalığa erişmek için yeterli donanımına sahip olmalıyız.

Tanrısal düzen içinde her birimizin özel bir çağrısı vardır. Siz kendi çağrınıza kulak verin ve onu sadakatle izleyin.

Ahlâk

Yalçın Kaya

Ahlâk, Arapça bir sözcüktür ve "bir insanın yaratılışı gereği gerçekleştirdiği davranış" anlamına gelen hulk sözcüğünün çoğuludur. Ahlâk sözcüğü Türkçeye; kişisel ahlâkı tanımlamak üzere aktöre, toplumsal ahlâkı tanımlamak üzere töre, ahlâk bilimini tanımlamak üzere törebilim olarak çevrilmiştir.

Felsefede ahlâk kavramının tanımı şöyle yapılır:

"Belli bir toplumun belli bir döneminde bireysel ve toplumsal gelenek, görenek ve alışkanlıklarla belirlenmiş davranış kurallarının tümü."

Bu kuralları saptayan ve inceleyen bilim dalına da Arapça ilm-i ahlâk ya da Türkçe törebilim adı veriliyor.

Türkçede, Batı dillerindeki éthique ya da morale théorique sözcüklerinin karşılığı olarak kuramsal törebilim (Arapça nazarî ahlâk), morale pratique karşılığı olarak da kılın törebilim (ameli ahlâk) deyimleri kullanılmaktadır.

Helence êthê kökünden Batı dillerine geçen etik'in Türkçe karşılığı olan töre sözcüğü 1942 yılında dilimize kazandırılmıştır. Töre sözcüğüyle Arapça ahlâk, örf, adât (âdetler) sözcükleriyle birlikte Fransızca éthique, moeurs, morale, İngilizce customs sözcükleri tümüyle karşılansın istenmişti.

Arapça kökenli ahlâk sözcüğü yerine Türkçe töre sözcüğünü kullanmak daha doğrudur. Dilimize yerleştiği için ve alışkanlık gereği olarak ahlâk sözcüğünün kullanılmasının da bir sakıncası yoktur.

Ahlâk Felsefesinin Uğraş Alanları

Ahlâk felsefesi insanın davranışlarını, yaptıklarını, tutum ve tavırlarını bir problem alanı olarak ele alan, bu alanı yöneten ilkeleri, değerleri inceleyen felsefe bölümünün adıdır. Ahlâk felsefesi ahlâksallığın ne olduğu üzerinde durur; özünü ve temellerini araştırır; insanın hareketlerinde, davranışlarında, yaptık-

larında özgür olup olmadığını sorgular. Bunların yanında ahlâksal eylem ile ahlâka karşı eylemin ayırımı için ölçütler koyar. İyilik, özgürlük, mutluluk, erdem gibi kavramları irdeler, neyin yapılması gerektiğini, hangi eylemin iyi olduğunu, neyin yaşama anlam kazandırdığını gösterir. O halde ahlâk felsefesi, ahlâk denilen olgu-fenomen üzerine derinliğine düşünme, başka deyişle felsefe yapmak demektir.

Ahlâk kavramının, günümüzde bir felsefî sistem olarak incelenmesi, üzerinde araştırma ve tartışma yapılması bazı çağdaş düşünürlerce gereksiz bir uğraş alanı olarak algılanır. Oysa çoğu düşünür, çağdaş toplumların, geçmiş toplumlardan tarihsel bağlamda bazı farklılıklar gösterse de gene de ahlâksal yetkinliğe gereksinmesi olduğunu öne sürerler. Kimileri daha da ileri giderek insanın bir başına kişilik geliştirmesinin hiçbir ahlâksal değeri olmadığını öne sürerler. Armand Cuvillier'in "Manuel de Philosophie" adlı kitabının Faik Dranaz tarafından Felsefe Kılavuzu adıyla Türkçe çevirisinde şu sözler yer alır:

"Bu gün artık hiç kimse ahlâklılığı tümüyle bireysel bir iş sayamaz. Bizim idealimiz, ne eski Yunan bilgesinin, ne Orta Çağ Azizi'nin, ne 17. yüzyılın "namuslu adamının" idealleridir. Yunan bilgesi, her şeyden önce kendisinde ruh durgunluğu aradı. Onun ideali hiçbir şeyden rahatsız olmamak, cumhuriyetin yıkılmasını bile umursamayan bir şekilde yaşamaktı. Ortaçağ Azizi'nin ideali de bu dünyayı hiçe saymak, öteki dünyaya bağlanmaktı. 17. yüzyılın "namuslu adamı"nın ideali ise, sadece kendi

zekâsını donatmak ve kralların iltifatına mazhar olmak... Bugün sadece kendi benliğini geliştirmek isteyen bir insan artık takdir görmüyor. Ortak çalışmayı gerektiren sosyal işler dururken köşesine kapanıp mistik bir yaşantı içinde iç huzuru arayan bir insanı ayıplıyoruz. Daha da ileri gidenler var. Bazı çağdaş sosyologlar gibi birçok düşünürler, "ahlâk, ancak toplum yaşamının bulunduğu yerde başlar, tek başına kişilik geliştirmesi hiçbir ahlâkî değer taşımaz" demektedirler. Artık iyice anlıyoruz ki birey, kendi kendisini bir mutlak olarak değerlendiremez. Bir kişilik kazanma görevi yanında en sosyal, en sokulgan bir kimse olmak, toplum ile ilişki kurmak, mümkün olduğu kadar toplumsal yaşama katılmak görevi de vardır. Şurası bir gerçektir ki, ahlâklı olmak büyük ölçüde toplumsal kaynaklıdır ve şayet insan bugün çok üstün bir saygı konusu oluyorsa ona bu saygıyı verdiren, topluluktur. Bu nedenle insan, içinde yaşadığı toplumun kusurlarla dolu olduğunu bilerek onları gidermek için gözü pekçe toplumsal yaşama karışmalıdır."

Günümüzde ahlâk felsefesi, yalnızca kişiler arasındaki ilişkileri, başka bir söylemle bir kişinin başka insanlara yönelen eylemleriyle var kıldığı ilişkileri incelemekle yetinmiyor. Olanın yanında olması gerekeni de araştırıyor. Çünkü ahlâk felsefesinin amacı yalnızca kişilerin birbirine karşı nasıl davrandıklarını öğrenmek değildir. Ahlâksal ilke ve değerlerin birey-toplum yaşamındaki önemini kavramak, insanlara nasıl davranmaları gerektiğini öğretmektir.

Bir ahlâk felsefecisi olan Albert Bayet

"Bilim Ahlâkı" adlı kitabında ahlâk felsefesinin bu yönünü şöyle açıklıyor:

"Sözcüğün derin anlamıyla ahlâk, pratik bir takım öğütler yığını değil, bir ülkünün dile getirilişidir. Bu ülkü insanı baştan başa kavrayan, kendine bağlayıp yükselten, ona hem güvenç, hem coşku veren, insan düşüncesine ve yüreğine yeni atılış gücü sağlayan, tüm yaşama bir anlam, bir soyluluk kazandıran bir ülküdür."

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Ahlâk felsefesi yaşama anlam, soyluluk kazandırmak için dürüst bir yaşamın ve ahlâksallığın yollarını gösteren, bunu yaparken bireyin topluma yönelmesini, hizmet etmesini isteyen bir felsefî disiplindir.

Felsefe Açısından Ahlâk Kavramı

Ahlâk kavramını ne filozoflar ne de toplumbilimciler yaratmış değil, en ilkel toplumlardan en uygar toplumlara değin tüm toplumların kendilerine özgü bir ahlâk anlayışları var olduğuna göre ahlâk her yanda yaşamın içinde var demektir. Ne var ki yaşamın hemen her alanında olan -ya da olması gereken- ahlâk için, onu iyice tartıp ölçebilecek bir ölçüt yok. Ahlâkın içeriği çeşitli çağlara, çeşitli toplumlara, çeşitli çevrelere göre değişiyor. Bazen tek tek kişilerin bile ahlâk anlayışları ayrı ayrı olabiliyor.

Tüm bunlara karşın ahlâk konusunda düşünce üreten her ahlâk sisteminin kendisini mutlak ahlâk olarak öne çıkardığını görmekteyiz. Bunun böyle olması da ahlâkın varlıkbilimsel (ontolojik) gereği. Hiçbir ahlâk sistemi yoktur ki "ben en

güzeli, en iyiyi, en doğruyu öğütüyorum ama filanca ahlâk sisteminin önerileri de değerlidir" diyebilirdi. Her ahlâk sistemi yüksek bir yaşam amacını dile getirir ve kendisini en üstün görür, başka ahlâk kuramlarıyla aynı düzeyde olmayı kabul etmez. Bir bakıma mutlak olduğunu öne süren her ahlâk sisteminin despot (buyurgan) olduğu da söylenebilir.

Bu nedenle düşünce tarihinde zorlamacı olmayan bir ahlâk sistemine rastlanmamıştır. "Benim ilkelerim mutlak olarak doğrular içermiyor ama dilerseniz onlara uyun ya da uymayın, kararınızda özgürsünüz" diyen bir ahlâk sistemi varlıkbilimsel açıdan söz konusu edilemez.

Her ulusun, her çağın, her toplumun, toplumsal birimlerin -örneğin bir haydut çetesinin bile- bir ahlâk anlayışı söz konusu olabilir. Her toplumsal birimin farklı ahlâk anlayışları olduğundan kuşku duyulamaz ama hepsinin üzerinde anlaştıkları bir olgu var; o da ahlâklılık diye bir kavramın kesin var oluşu. Ahlâk felsefesi dediğimiz felsefi disiplinin ilk araştırdığı konu da kuşkusuz bu "ahlâklılık ya da ahlâksal olan nedir?" konusu olacaktır.

İnsanın eylemlerini ahlâksal açıdan değerli ya da değersiz kılan nedir? Bu bağlamda filozofların iki ana eğilim gösterdikleri saptanabilir:

1. Eylemler, eyleme temel olan, eylemi ortaya koyan düşüncenin niteliğine göre değerlidir ya da değildir. Biraz daha açarsak; eylem sonucunda ortaya çıkan şeyler iyi olmasa da insanı eyleme başlatan düşünce değerli ise o davranış ahlâksaldır.

2. Sonucuna ya da başarısına göre bir eylem ahlâksal bakımdan değerlidir ya da değildir. Bir bakıma kişiyi eyleme geçiren düşünce kötü amaçlı da olsa sonuç iyi çıkmışsa ahlâksal bir davranış söz konusu demektir.

Şimdi konu daha da ilginç bir yere geliyor. Değerli-değersiz, iyi-kötü ayırımını nasıl yapabiliriz? İyi denen şeyin -eylem, davranış, yapıt- ne olduğunu, nasıl olduğunu tanımlarken ölçütlerimiz olacak mı?

Çalışmamızın tarihsel gelişim bölümünde göreceğiz ki, çeşitli felsefi görüşler iyi tanımını kendilerine göre yapmışlar ve bu nedenle de ahlâk anlayışları farklı olmuş. Kimine göre iyi hazdır, mutluluktur, kimine göre ise doğruluktur, ödevi yerine getirmedir, sevgidir. Tüm ahlâk sistemlerinin üzerinde birleştikleri bir ana nokta daha ortaya çıktı: Tümü iyyinin ve kötünün ne olduğunu kesin olarak bildiklerini savunuyorlar. Bu inanç kutsal kitaptaki bilgi ağacı söylencesine kadar götürülebilir:

"...Onu yediğin gün gözlerin açılacak ve Tanrı gibi olacaksın ve iyyinin kötünün ne olduğunu bileceksin."

Âdem'i kandıran yılanın bu sözlerini değerlendiren Nicolai Hartmann (1882-1950) şöyle der:

"Aldanmanın büyüğü yılanın bu söylesindedir. Günah insanı görür yapmamıştır, Tanrı gibi de olmamıştır, üstelik iyyinin ve kötünün ne olduğunu bugüne değin hâlâ öğrenememiştir."

(Devamı gelecek sayımızda)

Eski Gün Işığının Son Saatleri

Yazar: Thom Hartman Çeviren: Arın İnan

Farkındalık Yaratmayı Öğrenin

Bedensel emek sarfederek çalışmanın yeterince farkında olan milyonlarca kişi vardır. Bunlardan sadece birisi entelektüel mânâda etkin bir çaba ve gayret sarf etmenin, yüz milyonda sadece bir kişi ise şiiysel ya da kutsal bir hayat için emek vermenin yeterince farkındadır.

Farkında olmak canlı olmaktır.

Henry David Thoreau, Walden

Çoğumuz çevremizdeki doğal dünyadan kopuk biçimde evimizde veya ofisimizde amaçsızca oturur veya arabamızla caddelerde dolaşırız. Böyle yaptığımız zamanlarda ya geçmiş ya da geleceği düşünürüz, herhangi bir problem veya işle ilgili kaygı duyarız, günün önümüze getirdiği işleri veya mücadeleleri karşılamak veya engellemek için planlar kurarız.

Modern kültürlerde yaşayan birçok kişi için yaşamın gerçeği ve farkındalık en fazla doğanın içindeyken kendisini en canlı biçimde ortaya koyar. Doğal görüntüler ne kadar sıra dışı ve olağanüstü iseler (örneğin şelâleler, dağlar, kanyonlar, kıvılcık ormanları, okyanusların görüntüsü gibi) insanların spiritüel gerçeklikle ilgili algıları o denli güçlenir.

Ancak bu nadir ve sadece ara sıra yaşanabilecek bir deneyimdir. Farkındalığın kendine has olan bu muhteşem duygusunu istediğimiz zaman hissedebilmek güzel olmaz mıydı sizce?

Kolombiya'nın Sierra Madre Dağlarında yaşayan Kogi Kızılderilileri bunun için bir teknik geliştirmişlerdir. Size tavsiye etmek istediğim şey tam olarak bu olmasa bile (çünkü ilerleyen sayfalarda sizinle bundan daha

yumuşak bir metodu paylaşacağım), Kogiler'in tekniği bir toplumda spirüel çalışmayı gerçek ve içsel bir duygu gibi gören üyelerin varlığının, kendilerini kanunun veya otoritenin uygulayıcıları gibi görenlerle kıyaslandıklarında ne kadar elzem olduğunu ortaya koymaktadır. Bu, bir kabileden yaşayan en az bir kişinin (üyenin) çevresindeki kutsallığı tüm canlılığıyla her zaman görebilmeyi ve yaşamayı öğrenmiş olmasının hikâyesidir.

Kogi kabilesinin rahipleri kabilelerine doğacak olan üstün ve yüksek bir ruhu o daha doğmadan önce bilirler. Bu çocuk, doğumundan hemen sonra derin bir mağaraya götürülür. Annesi bir kaç saatte bir buraya gelerek onu besler ve ihtiyaçlarını karşılar. Gözleri gelişirken sadece yeterince ışık görür, kulakları sadece mağaranın içindeki sesleri duyar. Biraz daha büyüdüğünde çocuğun beslenmesi ve diğer ihtiyaçlarıyla Kogi rahipleri ilgilenmeye başlar. Bu kişiler kendilerine "Mamas" adını vermişlerdir. Mamas, Kogi dilinde rahipler anlamına gelmekte ve Anne sözcüğü ile ilgisi bulunmamaktadır. Bu kişiler çocuğa dışarıya çıkınca ne göreceğini, neyi işiteceğini ve neleri hissedeceğini anlatırlar. Sonunda çocuk, hayatında ilk kez mağaradan dışarıya çıkar ve dış dünyaya adımını atar.

Rahipler henüz mağarada iken çocuğa Dokuz Dünyanın Yaratıcısı olan Büyük Ana'nın hikâyelerini ve üzerinde yaşadıkları büyük ve güzel dünyayı en ince ayrıntısına kadar anlatırlar.

Mağaranın içinde azıcık bir ışık ve arada sırada yakılan mum ışığından başka bir ışık görmemiş olan çocuk, dışarıdaki hayatın nasıl olabileceğini hayal eder. Bir ağacın veya bir dağın neye benzeyebileceğini, kayaların üzerindeki yosunların nasıl büyüdülerini, havada süzülerek uçan hayvanların neye benzeyebileceklerini, Büyük Ana'nın yaratmış olduğu güneşin bedenini nasıl ısıtabileceğini hayal eder.

Ergenlik çağına yaklaştığında büyük bir ritüelle mağaranın dışına çıkarılır ve dış dünyayı ilk kez görmesi sağlanır. Ne büyük bir şoktur bu onun için!

Bir yaprağın üzerindeki detaylara bakar ve Büyük Ana'nın onu nasıl yaratmış olduğunu düşünür. Uzaktaki dağlara bakar ve böylesine büyük bir şeyi yaratmanın nasıl mümkün olabileceğine şaşırır. Ağaçlar, hayvanlar, çiçekler ve diğerlerine bakıp da çevresindeki dünyayı dinledikçe, güneşi bedeninde ilk kez hissettikçe yaratılışın muazzamlığının farkına varır ve huşu içinde dizlerinin üstüne çöker.

Hayatının geri kalanında baktığı her şeyde o büyük Yaratıcıyı görmeye çalışır. O'nun yarattığı her şeye büyük bir sevgi, huşu ve sevinçle yaklaşır.

Dünyayla ilgili bu özel ve nadir bu-

lunan bir bakış açısından dolayı kabilesi için de önemli bir rol oynamaya başlar.

O kabilesinin kutsallıkla ilgili hafızasını, ruhsal dünyayla bağlantısını ve Büyük Ana'nın yarattığı muhteşem ve ince ayrıntılı eserlerine gelebilecek zararlı eylemlerde bulunmak isteyen kişilerin karşısında kabilenin vicdanını oluşturur.

Bir çok modern insan için bu duyguya en yakın geldikleri an, gece gökyüzünün enginliğine baktıkları zamandır. Ne yazık ki bu görüntü bile çoğu insanın günlük deneyimlerinin parçası bile olamamaktadır.

Henüz bir çocukken, tek başınıza sıcak veya soğuk bir günün gecesinde başınızı yukarıya kaldırıp, kâinatın derinliklerine baktığınızda size göz kırpan binlerce yıldız gördüğünüzü anımsayabiliyor musunuz hiç? Bu yıldızların her biri aslında tıpkı bizimkisi gibi bir zamanlar güneşti ve her birinin etrafında dönen uyduları vardı. Bunların bizden ne kadar uzak bir mesafede oldukları hayal bile edilemeyeceği gibi görebildiğimiz en uzak yıldızın ötesinde bile milyarlarca yıldız daha vardır. İşte o zaman neler gördüğünüzü, neler hissettiğinizi ve neler işittiğinizi hatırlamaya çalışın.

Şimdi bu cümleyi okumayı bitirdiğinizde, gözlerinizi kaldırın ve çevrenize şöyle bir bakın.

Kâinatımız ilk yaratıldığında, uzayın tümü atom altı parçacıklarıyla doluydu. Yerçekimi gücüyle ve aradan geçen milyonlarca yıl sonra, bu parçacıklar hidrojen atomlarına dönüştü ve uzayı hidrojen gazıyla doldurdu. O dönemde hidrojen varolan tek element idi.

Yerçekimi hidrojen bulutlarını bir araya getirdi ve basınçla yüksek bir ısıya yükselmesini sağladı. Bu ısı bulutları nükleer füzyonun ateşiyle tutuşturdu ve ortaya yıldızlar çıktı.

Ortaya çıkan nükleer füzyon reaksiyonlarıyla iki hidrojen atomu tek bir helyum atomuyla birleşti, böylece ortaya dev miktarda ısı ve ışık salındı. Basınç öylesine muazzamdı ki, süreç burada sona ermedi. Helyum atomları daha büyük ve daha ağır atomlara dönüştü. Böylece periyodik cetvelde bildiğiniz elementler - demir, karbon, altın, boron, oksijen, neon, argon, azot, kalsiyum, potasyum ve binlercesi- yıldızların çekirdeğini oluşturdu.

Bu süreç devam ederken yıldızın çekirdeği bu yeni elementlerle ağırlaşmaya ve soğumaya başladı. Bu da yıldızın renginin kırmızıya dönmesine, dış yüzeyinin ise genişlemesine yol açtı. İşte bu en uzak mesafede bulunan bu yıldızın ölümüne giden ilk adımdı.

Bu yıldız bir kaç yüz milyon yıl boyunca dışarıya doğru genişlemeye devam etti taa ki o kritik sınıra ulaşın-caya kadar. İşte bu noktada daha fazla

genişleyemediğinden dolayı patladı. Yıldızın çekirdeğindeki madde ise uzayın derinliklerine fııskırdı.

Yıldız patladıktan sonra uzaya ser-pilen maddenin bir kısmı yerçekimi gücüyle bir araya çekildi ve ortaya fiziksel materyalin dev parçaları çıktı. Bu parçaların en büyükleri gezegenleri oluşturdu.

Şimdi gökyüzüne bakıp da huşu içinde seyrettiğiniz o yıldızları hatırla-maya ve geçirdikleri bu evreleri anla-maya çalışın. Sonra da içinde bulun-duğunuz odada gördüğünüz her şeyin aslında o yıldızın ölürlen kalbinden çıkardığı maddeden yapıldığını hatırlayın. Aslında siz de o yıldızın mad-desinden değil misiniz ki?

Siz de, baktığı her yerde o kut-sal olanı gören Kogi rahibi gibi olabilirsiniz. Bunu sadece bulunduğunuz ortamı eskisinden daha farklı biçimde algılamaya çalışarak ve ayrıntıları görmeye çalışarak yapabilirsiniz. İşte bu gözlerinizi açmanın bir meto-dudur sizin için. İlerleyen say-falarda size daha farklı metod-lar da sunacağımın emin ola-bilirsiniz.

Gelecek Ay: "Bir Keşışten Dersler" başlığıyla konumuza devam edeceğiz.

“Bir Özet”

2 Nisan 2011

Bu canlı kanallık, Lee Carroll kanalıyla Gaithersburg,
Maryland, Washington’da gerçekleşti

Çeviren: Saffet Güler

Selâmlar sevgililer, ben Manyetik Hizmetten Kryon'um. Sandalyedeki İnsan Varlığın Ruh olan o enerjiyi özümsemesinin uzun sürmesi gerektiğini söyleyecek olanlar vardır. Onlar, onun bedeninin bu enerjiyi içine almasının, Yüksek Benlik gibi olağanüstü bir enerjiyle birlikte akmasının uzun süreceğini söylüyorlar.

Ve size bunun bu yeni enerjide bu şekilde olduğunu söylüyoruz. Siz ona bakıyorsunuz.

Belirli zamanlarda ibadet ettiğinizi ve dua ettiğinizi ve belirli zamanlarda oynadığınızı söyleyen eski bir lineerlik paradigması vardır. Bu Tanrı'yı bölmelere ayırmaktır, öyle değil mi?

Yüksek Benliğinizin gitmeye hazır olduğu o şeye sahip olsanız ne olurdu? Onun siz olduğu böyle yüksek bir seviyede Yüksek Benliğinizi beraberinizde taşısaydınız ne olurdu? Söylediğiniz her sözcük ondan gelirdi. Bir İnsan Varlığı size her baktığında, onlar için gözlerinizde şefkât olurdu... sizinle tartışmış olanlarla, size küfredenlerle, hoşunuza gitmeyen otoritelerle. Onlara bakıp önce şefkâti görebilmek, sonra duygusal olarak gerçekleştirmiş olan başka her şeyi yumuştatabilmek nasıl olurdu? Ben sandalyeye oturduğum zaman, partnerime herkese karşı şefkâtlı olması talimatını veririm ve bu anında gelmemi sağlar. Ve işte buradayım.

Bu yerde [Gaithersburg] oturduğum zaman bir gelenek vardır, gezegende olan şeylerin bir özetini sunarım. Bu nedenle bu geleneği izleyeceğim.

Size şimdi anlatacağım ve sizinle tartışacağım şeylerden bazılarını daha önce söyledim. Ancak bu daha önce yapmadığımız şekilde olayların bir özeti olacak, böylece bunları bir arada dinleyebilirsiniz.

Sevgiden söz ediyoruz. Bizim perspektifimizden gerçekleşen olayları anlatıyoruz ve bunların neler olduğunu size hatırlatıyoruz. Ama size söyleyeceğim tüm bu şeylerde, şunu vurguluyoruz: Gezegende gerçekleşen olayların hepsi yavaşça gerçekleşti. Nesil gruplarında düşünmeye ve gözlemeye başlamalısınız, sadece yıldan yıla değil. Sevgili yaşlı ruh, bu mesajı daha iyi anlamak için bu gezegende bulunduğu birçok zamanlarda toplamış olduğu bilgeliği kullan. Zamanın geçmesi gerektiğini anlayın, çocukların ebeveynlerinin sahip olduğu aynı bilince sahip olmadan gelmeleri için. Nesilsel olan şeye bakıyorsunuz, ama bu sizin önünüzde oluyor.

Yine, bugün burada tartıştığımız her şey sevgiyle veriliyor. Verdiğim tahminler olması en çok muhtemel olan şeylere dayanacaktır, çünkü bu, gezegendeki bilincin eşzamanlılığının en kuvvetli potansiyelidir. Bilinç her gün gelişir. Çok... çok uzun süre alan bir şeyden söz etmiş olsak bile bilinç değişir. Bilinç radikal şekilde değişir, çünkü İnsancılığın bir yansımasıdır. Olayları bazen hızlı olan bazen olma-yan yönlerde sevkeder. Bu nedenle size bugün verdiğim bu şeyler yarın değişebilir. Ama sandalyede otururken, size oradaki en güçlü potansiyel çok uzun süre gerektiriyor.

Birçok konulardan söz ediyoruz. Ama bunu yapmadan önce, dinleyicinin farkındayım; okuyucunun farkındayım; tam şimdi sandalyede

olanın farkındayım. Gelmekten hoşnut değil misiniz? Güzel olan bir mesaja sizi hazırlayan, yapmış olduğunuz en zor şeylerden biri için sizi kutlayan bu odadaki enerjiyi hissedebiliyor musunuz? Çünkü neredeyse buradaki herkes 11'in üzerinde [Kahkaha]. Bir seçiminiz vardı. Doğum Rüzgarında [Bizler gezegene gelmek üzereyken Kryon'un ismi] size bakıp "Armageddon belli belirsiz görünüyor. Bir bakın" dedik. Siz bu gezegene geldiğiniz zaman, 2011'de sandalyeye oturup güvende olmanız umudunu veren hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Babalarınız ve büyükbabalarınız bu kıtada, diğer kıtalarda savaşlardan ve fetihlerden ıstırap çektiler ve insanın insana nefreti her zaman olmuş olduğu gibi büyüktü. Daha iyi olacağının hiçbir işareti yoktu. Yine de siz geldiniz, çünkü aslında şu anda gerçekleşen şeyin potansiyeli vardı.

1987'de, Armonik Kavuşum bilinci ummadığınız bir yere iteledi... Sonra, her şey değişti. Ondan önce bile, şeyler değişmeye hazırlanıyordu. Ama siz doğduğunuz zaman değil. Ve yalnızca odadaki yaşlı ruhlara bakmıyorum, ayrıca onların çoğu ile konuşuyorum, çünkü onlar sizin zamanınızla daha sonra bunları kulaklarıyla işitecekler ve sizin zamanınızla daha sonra okuyacaklar. Cesur yaşlı ruhlarla konuşuyorum. Armageddon, nükleer bir savaş önünüzdeydi ve gelmeyi kabul ettiğiniz zaman siz bunu biliyordunuz. Bunu birçok kez tekrarladım. Sonra Sovyetler Birliği kendi kendine yıkıldı.

Ve sonra ve daha sonra ummadığınız birçok şey oldu.

Gaia ve Eski Havadisler

İşte bugün durduğunuz yer. Önce Gaia'dan söz edelim ve eğer Gaia'dan konuşacak isek, komplo teorilerinden konuşmamız lâzım. Bu nedenle bu odadaki yaşlı ruhların inanmaları gerekmeyen şeylerden konuşacağız. Gezegendeki tüm bu değişimlerin korkunç bir şeyi hazırladığını söyleyen konuşmalar var ve birçokları bundan konuştu ve hattâ bazıları bunu öngördü ve kanallık yaptı: Dünya üç gün boyunca dönüşünü durduracak ve sonra tekrar dönmeye başlayacak. Ah! bazıları dünyanın tersine döneceğini, güneyin kuzey olacağını ve kuzeyin güney olacağını söylüyor. Ve sonra şunları söyleyen başkaları da var, "Bunlar gerçekleşmeden önce, uzaydan gelip sizi alacak olan gemiler olacak. Elbette, hepiniz için değil, bazılarınız için."

Bunu tartışalım, ilk ve son olarak bir kenara bırakalım. Ruhsal sorumluluk zamanı. Dilerseniz bu şeylere inana bilirsiniz, çünkü belki bunlar kanallıkla verildi ve belki o zaman size iyi göründü. Ama bu şeylerin gerçekliğinden konuşalım. İlk kehânet: Eğer dünya ters dönseydi, herkes ölürdü. Okyanuslar uzaya dökülürdü, tüm yaşam sona ererdi son verirdi ve gezegen sıcak bir kaya haline gelirdi. İkinci kehânet: Dünya üç gün boyunca dönmeyi durduracak. Ekvator'da yaklaşık

saatte 1,000 mil hızla yolculuk yapıyorsunuz. Her şey duruyor. Yine, eğer aniden durursa okyanuslar ve atmosfer dahil her şey uzaya uçar ve tüm yaşam sona erer. Bu arada, tekrar ne zaman dönmeye başlayacağı önemli değil, herkes gitmiştir. Bu nedenle üç günlük tekrar dönmeye başlaması tartışmalıdır. Şimdiye kadar nasıl görünüyor?

Spiritüel ayırt etmeyi kullanmaya başlarsanız ve kadim insanlar tarafından ve son zamanlardaki kanal mesajları tarafından söylenen şeyleri kullanırsanız, bu kehânetler Dünya'nın geleceği gibi görünüyor mu? Bu sandalyelerde oturmanızın veya bu mesajı dinlemenizin nedeni bu değil mi? Bu Tanrı'nın sevgisi değil mi? Bu şekilde ölmek için doğduğunuzu gerçekten düşünüyor musunuz? Size söylüyoruz, Tanrı'nın sevgisini hissetme zamanıdır.

Doktor bir şeyler biliyor ve bunu nadiren tartışıyor [dinleyiciler arasında ki Dr. Todd Ovokaitys'den bahsediyor]. Astronomlar da bunu biliyor ve bundan hiç bahsetmiyorlar. Evrende baktıkları her yerde, yaratıcı ve faydalı olan enerjinin birlikte akışı var. Astronomlar bu niteliğe zeki tasarım adını veriyorlar. İstatistiksel olarak, tüm bunları tasar-

layan biri olmak zorunda diyorlar. Bu çok iyi ve her şeye rağmen çok dikkate değerdir. Gelişigüzel şans olasılığının dışındadır. Onlara sorun. Bunu kontrol edin!

Doktorun bir Kuantum icadı var ve onu doğrulttuğu her yerde, şifa veriyor. Bunun gariplikleri nedir? Neden bu şekilde? Çünkü bunun Kuantum enerjisi olması, onun her zaman iyi olduğu anlamına gelmiyor, öyle değil mi? Fizikteki Kuantum enerjisi her zaman yararlı mı? Eğer yararlıysa, bu size yaratıcı enerjide Kuantum olan bir şey bulunduğunu ve sizin kim olduğunuzu bildiğini söyler! Fiziğin içkin enerjisinde yaşama eğilimli olan bir zekâ vardır. Bunu düşünün. O kehânetlerde, bir an için Dünya üzerindeki tüm yaradılışın birdenbire sert bir şekilde duracağını düşünüp mısınız?

Bu arada, sizi almaya gelecek olan uzay gemilerinden konuşalım. Tüm bu mitolojinin ne olduğunu görmeyiz zamanıdır. Her bir kültürde tüm çağlar boyunca bu tür kurtarılma planı vardı. Ve ister üstatlar sizi kurtarmaya gelsin ve sizi oturduğunuz yerden çekip alsın, ister uzay gemileri gelip sizi alsın, bunların hepsi aynı senaryodur. Bunun ne için olduğuna bakın. Sizin iyi olmadığınızı, Dünya'nın çökeceğini ve kurtarılma zorunda olduğunuzu söyleyen mitolojidir. Kalıbı görüyor musunuz? Bugün bu modern inanç sisteminde sizinle birliktedir ve kadim insanlarda da böyleydi. Bu tamamen İnsana dayanan bir niteliktir ve korkudan kay-

naklanır. Bunun eski enerjinin mitolojisi olduğunu anlamanızın zamanıdır.

Gerçek şu ki, siz her gün kendinizi kurtarıyorsunuz, çünkü bu dünyanın bilincini değiştiriyorsunuz ve Dünya'ya barış tohumları ekiyorsunuz, böylece çocuklarınız ve çocuklarınızın çocukları bunu görebilir ve bunun bir parçası olabilir. Siz bugün, bunu bilerek sandalyelerde oturuyorsunuz. Şeyleri oldukları gibi görmenin zamanıdır. Tüm bu komplo teorilerine dahil olanlarınızın hepsi için ağlıyoruz, çünkü bazılarınız yaşlı ruh-larsınız. Oh! Kıyamet aramak yerine neler yapabildiğinize bakın. Durmak, gözlerinizi Yüksek Benliğinize çevirmek ve yuvasız kalan binlerce insana şefkat duymanızın zamanıdır.

Bu, gezegene yardımcı olur. Gözlerinizi son aylarda ailelerini kaybetmiş olanlara çevirin! Bu, gezegene yardımcı olur. Korku, hiçbir şeye yardımcı olmaz. Şefkât Kuantum enerjisi yaratır. Korku karanlık yaratır.

Bugünkü İlluminati

Dahası var. Görmezden gelinen aşikar gerçekten söz edelim. Finansal güç merkezleri grubu bulunduğunu hâlâ hisseden birçok Işık İşçisi var ve

siz onlara istediğiniz adı veriyorsunuz - İlluminati en yaygın olanı - onlar görünüşe göre her şeyi kontrol ediyorlar. Bu şekilde düşünenler için, tüm finans pazarları kontrol ediliyor. Tüm hükümetler kontrol ediliyor. Seçimler kontrol ediliyor ve dünya üzerindeki tüm para kontrol ediliyor. Sizden biraz spiritüel mantık kullanmanızı isteyeceğiz. Bu tür bir organizasyon bugün bu tür güç ile hâlâ mevcut ise ve her şeyi kontrol ediyorsa, çok kötü bir iş yapıyorlar! Çünkü paralarını kazanma şekli kaosta değil, istikrarlılıkta.

"Oh hayır, hayır, hayır. Onlar silah satarak para kazanıyorlar" diyecek olanlarınız var. Hayır, kazanmıyorlar. Normal insanlar bunu yapıyor. Onların paralarının çoğunu nasıl kazandıklarını biliyor musunuz? Para değiş tokuşu! Nakliye. İstikrarlı bir ekonomide orada olması gereken her şey. Eğer onlar olayları kontrol ediyorlarsa, başarısız oluyorlar! Borsada kontrol olduğu zamanı nasıl söyleyebileceğinizi biliyor musunuz? Çünkü çok fazla hareket yok. Her zaman aynı, onu kontrol edenlerin çıkarına küçük ayarlamalar var. Biraz yükseliyor ve biraz düşüyor, aynen babanızın ve onun babasının günlerindeki gibi. Ve borsa çöktüğü zaman, büyük çökme oluyor. Sonra çok, çok yavaşça sürünerek yükselir. Bu, kontrol edilen pazarın sem-boligidir, dengesini yitirir ve kontrolü devam ettiremez, bu nedenle çöker. Bu gerçekleştiğinde, istikrarlı bir ekonomi vardır ve arzulanan salınımı yaratmak için çok fazla para çok kademeli şekil-

de kasıtlı olarak sokulur ve çekilir. Ama asla çok fazla, asla çok az değildir, onu sabit tutmak için. Şimdi, borsanızın son zamanlarda nerede olduğunun eğrisini neden çizmiyor-sunuz? Sonra eğrilere göz atın. Herhangi biri onu kontrol ediyor gibi görünüyor mu? Yüz puan burada, yüz puan orada ve ne olacağını kimse bilmiyor, çünkü artık kontrol edilmiyor. Bu şeyler için spiritüel mantık kullanmaya başlamalı ve gerçeği görmelisiniz.

İllüminati'nin başına gelen en kötü şeylerden biri Avrupa Birliği idi, çünkü bu fikir para değişimcilerini uzaklaştırdı! Sonraki nesilde bunu Güney Amerika'da yapmaya hazırlar. İzliyor-sunuz, çünkü onlar şimdi bunu düşünüyorlar.

İnsan Doğası Değişiyor

İnsan doğasında olup biten yeni bir kavram, bir değişim var. Bundan daha önce bahsettik. Kaçınız Avrupa tarihini incelediniz? Ve okulda, zihninizi hatırlamak zorunda olduğunuz tüm o tarihlerle doldurdunuz mu? Kim kimi ne zaman fethetti? Tekrar ve tekrar ve tekrar, her bir ülke diğer bir ülkeyi fethetme sırasına sahipti. Sınırlar sürekli olarak değişti. İstedığınız kadar geriye gidin, İnsanların yaptığı budur. Onlar ayrılır, toplanır ve fetheder. Ama 50 yıl kadar önce, tüm bunlar durdu.

Bunu daha önce söyledik. Elli yıl önce, II. Dünya Savaşının sonunda bir

tohum, bir fikir ekildi. "Bu Avrupa ülkelerini bir araya getirelim" dediler. "Sınırları da kaldıralım, en sonunda onlara tek bir para birimi verelim." Bunu yapın, bir daha asla savaş olmaz dediler, çünkü ortak ekonomik kaynakları olan ülkeler savaşa girmez! Ve gerçekleşen tam olarak buydu. İşe yaradı mı? Oldukça yeni, ama onların paraları sizin paranızın gücünü ele geçirmek için gözdağı veriyor, fark ettiniz mi? Sizinkinden daha değerli. Onun işe yaraması ve dengelenmesi için mücadele edecekler. Ama sonra yine, sizler aynısını ABD'de yapıyor-sunuz, her zaman birliğe ince ayar.

Güney Amerika tam şimdi aynı şeyi düşünüyor. Brezilya'da tohumlar ekilmekte. Bir nesil içinde, sınırlar kalkacak ve tek bir para birimi olacak. Bunu yapabilirler mi? Belki daha uzun sürecek. Neden bunu yapsınlar? Çünkü Avrupa Birliğinin dünyadaki en güçlü para birimine sahip olduğunu görüyorlar. Bunu daha önce söyledik. İşte bir öngörü: Belki sizin zamanınızda değil, ama dünyada sadece beş adet para biriminin olacağı bir gün gelecek, çünkü kıtalar birleşmenin barış ve bereket yarattığını anlamaya başlayacak. Ayrılık kaos yaratır. Ne kavram.

İklim

İklimden söz edelim. Daha önce söylediklerimizi tekrarlayalım. Su döngüsü soğuma döngüsüdür, ısınma döngüsü değil. Daha ciddi kışlarınız ve fırtınalarınız olacak. Daha da soğuk

olacak. Ama soğumadan önce ısınır. Bu döngüdür ve her zaman bu döngü vardı. Bunu ağaçların halkalarında ve buzulların çekirdeklerinde görebilirsiniz.

Bilim adamlarının kendi amaçları için politik olarak sizi kandırmalarına izin vermeyin. Bu olayları oldukları gibi görmeye başlayın. Bu, dört adet Dünya hizalanması özelliğine dayanan tekrarlanan bir döngüdür, buna yalpalama (presesyon) da dahildir. Siz bu döngü içindesiniz. Hazırlanın.

Bunun başlangıçları şu andan itibaren en azından 2012'nin sonuna dek sizinle birlikte olacak, 36 yıllık pencere ve bunun çalıştığını izleyebilirsiniz. Gerçekleşen ilk şey, kutuplardaki buzulların erimesidir, ama tamamıyla değil. Bu daha önce de böyle oldu. Suyun kutuplardan dünyanın okyanuslarına yeniden dağıtılması gerçekleşirken, ağırlık kabuğa yeniden dağıtılır ve bu depremler yaratır. Ve en güçlü olacak olan depremler kutuplara en yakın olanlardır. Bunu size bir süre önce söyledik. Aniden daha önce hiç sahip olmadığımız en güçlü depremlerin bazılarını sahip olmanız bir gizem değildir. Sadece bu değil, soğuyan okyanus daha büyük fırtınalar yaratır.

Komplo teorikileri tüm bunlarla ne yapacak? "Görüyor musunuz?

Hükmümüz verildi. İşte geliyor" diyorlar. "İşte geliyor! Son burada!" Yirmi iki yıl önce, size bugün gerçekleşen şeylerin bilgisini verdik. Size iklimden bahsettik. Buna hazırlanmanızı söyledik ama su döngüsünün neden gerekli olduğunu hâlâ anlatmadık. Bunu ima ettik, çünkü bu çok tartışmalıdır ve tam burada ve tam şimdi birçok okuyucuyu kaybedeceğiz. İşte öngörü: Bilim adamları kahkahalar atacaklar ve biyologlar kafalarını kaşıyacaklar.

Yaşam Döngüsünün Yenilenmesi

Gezegenin sularının sıcaklığını değiştirdiğiniz zaman, bu okyanusun yaşam döngüsünü değiştirir ve en sonunda kendisini yeniler. Gezegenin yaşam döngüsü zamanla kendi yaşam yeteneğinin sınırlarına sahiptir. Yaşamın temel döngüsünün yenilenmesi gerekir ve su döngüsünün yaptığı şey budur. Son zamanlarda çok fazla balık gördüğünüz yerler var mı? Evet. Kuzeyde milyonlarca somon balığı. Bunun Alaska'da olması garip değil mi? Alaska su sıcaklığının ilk hissedildiği kutuplara çok yakındır. Oh, yine uzmanlar nedenin bu olmadığını size söyleyeceklerdir. Bu balık üretme çiftlikleri ve nehirler ile ilgilidir. Ama hiç kimse bunu tahmin etmedi, öyle değil mi? Bilim size nedenler sunmakta hızlı ama önceden mantık vermekte yavaş. Onlar her zaman şaşırılmış görünüyorlar.

Daha önce söylemediğimiz şeyleri söylüyoruz. Yine, bunu izleyin, su

sıcaklığının değişmesi nedeniyle gezenin okyanuslarının yaşam döngüsünde değişimi izleyin. Biyologlar her şeyin nasıl çalıştığı paradigmasını yeniden tasarlamaya başlamak zorunda kalacaklar, bunlara resifler, okyanus tabanı ve planktonların nasıl hayatta kaldığı ve ürediği dahildir. Dinleyin, bu, yaşam döngüsünün tazelandığı ilk kez değildir! Ama yine, bunun tamamlanması insanlığın nesillerini gerektirebilir. Süreçte, türleri tekrar kaybedebilirsiniz. Bu normaldir. Gaia yavaştır ve İnsanlar sabırsızdır. Ders kitaplarınız bir gün, naif insanlığın 2011'de her şeyde doğal döngü yerine iklim değişikliklerini nasıl suçladığını anlatabilir. Şimdi, neden bir su döngüsü olduğunu biliyorsunuz.

Bu size, Gaia hakkında ne anlatıyor? Gaia balıkla dolu okyanuslarda yenilenen yaşam döngüsüne başlıyor. Bu size, çatlaklarda sevgi ve dünyada yaşayan İnsanlığa özen gösterme olduğunu anlatır. Burada olmanızın bir nedeni vardır. Burada bir plan vardır ve hayırsever bir Evren ve zeki tasarımıyla Kuantum enerjisi vardır. Tüm bunlar sizin için oradadır, değerli, kutsal İnsan Varlığı.

Yeni Bilinç

Son 50 yılda gezegene tarihsel olarak bakın, insanlığın kademeli iyileşmesini göreceksiniz - bir araya gelme, ayrılma değil. Sovyetler Birliğinin çöküşünden sonra, bu tür bilincin çoğu gerçekleşmeye başladı, Orta Doğu haricinde.

Yirmi iki yıl önce, size "Museviler nasıl giderse, dünya da öyle gider" demiştim. Gelecekte bir noktada Orta Doğu'da radikal bir değişim olmak zorunda olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi? Doğdukları zaman çocuklarınıza belirli bir insan türünden nefret etmeyi öğretip, sonra kendi kültürlerinde tolerans bekleyemezsiniz. Binlerce yıldır, doğumlarında birbirlerinden nefret etmeyi öğreniyorlar. Ancak, aniden yeni türde bir çocuk doğuyor, daha az lineer bir çocuk ve daha fazla kavramsal. Bu, o türde bilgisel talimatları almayan ve alıştıkları şekilde davranmayan bir çocuk. Bunun yerine, "Neden?" diye soruyorlar. Bunun yerine, etraflarına bakıyorlar ve bunu yaratan karanlığı görüyorlar.

Mısır'da olanlara bakmanızı istiyorum. Gezegende gelişmekte olan yeni türde bir sosyalleşme paradigması var ve genç insanlar bunu biliyorlar. Bu çoğunlukla 35 yaşın altında olanlardan geliyor. Birçok yaşlı yetişkin bunu anlamıyor, çünkü onlara göre bu çılgınlık gibi görünüyor. Çocukların İnternet'te çok fazla zaman harcadıklarını söylüyorlar. Facebook denen bu şey de nedir?

On yıl öncesine geri gidin ve size söylediğimiz şeyleri dinleyin:

"Herkes herkesle konuşabildiği zaman, komplo teorileri olamaz" demiştim. Bunu hatırlıyor musunuz? Pekalâ, işte burada!

**“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”**

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme adresi: sevgidunyasidergisi@gmail.com ve
PK: 227 Beyoğlu/İstanbul.
En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

✂

Adı, Soyadı:

Adres:

Posta Kodu:

İlçe:

İl:

Tel:

Abone ücreti: Yurt içi (60 TL)

Yurt dışı (70 TL)

Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)

Kişisel Gelişim Programları
Şirketlere Özel
Koçluk Hizmeti
Telkinle Zayırlamak
Telkinle Sigara Bırakmak
Evlilik Okulu
Çocuk ve Gençlik Sorunları
Ölçme ve Değerlendirme
Eğitim

PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK MERKEZİ

Tel: (0216) 414 25 10
E-mail : tanaltay@psikolog.org
www.psikolog.org • www.tanaltay.com

TANALTAAY